



Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 17 Ὀκτωβρίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 99

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λαϊκά διηγήματα: Η ΠΛΕΟΝΕΣΙΑ, ἀληθινὴ ἱστορία, Ἀγαθοκλέους Γ. Κωνσταντινίδου. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. — *Féha Frank* Η ΓΕΙΤΩΝ. διήγημα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΑΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΛΑΪΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΛΕΟΝΕΣΙΑ

Ἀληθινὴ Ἱστορία.

Ἐίχαμε στὸ χωριὸ ἓνα γέρο, πολὺ ἥσυχο καὶ θεοφοβούμενον ἄνθρωπον, ὃ ὁποῖος ἤξευρε πολλὰ ὠραῖα διηγήματα· καὶ ἐπειδὴ ἤξευρε καὶ τὰ διηγείτο καλὰ μοῦ ἔμειναν ἐντυπωμένα στὴν ἐνθύμησί μου. Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλὰ εἶνε καὶ αὐτὸ ποῦ θὰ σᾶς πῶ τώρα.

Εἰς ἓνα ἐμπορικὸ πανηγύρι, ποῦ εἶχαν συναχθῆ χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἄλλος ν' ἀγοράσῃ ὅ,τι τοῦ ἐχρειάζετο καὶ ἄλλος νὰ πουλήσῃ ὅ,τι δὲν τοῦ ἐχρειάζετο, ἦλθε καὶ ἓνας, ὃ ὁποῖος ἐφαίνετο περὶ ἄλλο ἀγοραστής, παρὰ πουλητής, καὶ κατοίκησε εἰς τὸ ἓνα καὶ μόνον ξενοδοχεῖο ποῦ ἦτονε στὸ πανηγύρι. Καὶ ξενοδοχεῖο ἦτονε ἐκεῖνο; μὰ ἄς εἶνε. . . Ὁ Θεὸς νὰ τὸ κάμῃ ξενοδοχεῖο. . . Ἦτον ἓνα λιθόχτιστο σπιτί με δύο πατώματα· τὸ κάτω-ταβέρνα καὶ τὸ ἄπάνω ξενοδοχεῖο με τρία δωμάτια, χωρισμένα με ἀροκάνιστα σανίδια, ποῦ τὰ χωρίσματα ἐφθάναν μόνον ἕως τῆ μέσης. Εἰς τὸ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία δωμάτια κατοικοῦσε καὶ ὃ ξένος ποῦ εἶπα παραπάνω. Ὁ ξένος αὐτὸς ἦτονε ἄγνωστος εἰς ὅλους, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ σηκωθῆ τὸ πρωί, ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο τοῦ ξενοδοχείου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅλο τὸ παζάρι καὶ νὰ καθήσῃ ἐκεῖ ἕως τὸ μεσημέρι. Τὸ ἀπόγευμα κατέβαινε κ' ἐσυριάνιζε καὶ τὸ βράδυ ἐκλείετο στὸ δωμάτιό του. Αὐτὴ ἦτον ἡ ζωὴ του, δύο-τρεῖς ἡμέρας ποῦ τὸν εἶχα πρωτοῖδῃ νὰ κάθεται στὸ παράθυρο. Κάθε ἓνας ἀπὸ τοὺς πανηγυριώταις ἐκύτταζε τὴ δου-

λειά του καὶ λίγο πρόσεχε σ' αὐτόν. Ἐγὼ ὅμως ποῦ εἶχα τὴν παράκα μου ἀντίκρυ στὸ παράθυρό του, τὸν ἐβλεπα κάθε ὥρα μπρὸς μου καὶ μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι τὸ πρόσωπό του με μιὰ μακρὰ γενειάδα ξανθὴ ποῦ κατέβαινε ἕως τὸ στήθος του. Ἐφαίνετο σὰν νὰ ἦταν ξένος. Εἶχε περάσει μιὰ φορὰ κοντὰ ἀπὸ τὴν παράκα μου καὶ τὸν εἶδα κ' ἀπὸ κοντὰ. Ἦτονε ψηλοῦ ἀναστήματος, ἐφορούσε πράσινα γυαλιὰ καὶ ἦτονε βλογοιοκομμένος. Μοῦ ἔκαμε κακὴν ἐντύπωσιν αὐτὸς ὃ ἄνθρωπος καὶ τὴν ιδέα μου τὴν εἶχα πῆ μάλιστα στὸ γείτονά μου, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἔδωσε προσοχὴ — ἐκύτταζε τὴ δουλειά του.

Ἐκεῖνη τῆ χρονιά, στὸ πανηγύρι εἶχαν φέρει πολλὰ ζῶα καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ φέρουν, γιατί εἶχε διαδοθῆ ὅτι ἓνας πλούσιος ἑβραῖος ἔμπορος θὰ ἤρχετο νὰ κἀνῃ μεγάλας ἀγοράς. Καὶ πράγματι, ὃ ἑβραῖος ἐκεῖνος εἶχεν ἔλθει κ' ἐκόνεψε στὸ ξενοδοχεῖο, δίπλα στὸ δωμάτιο τοῦ ξένου. Ὁ ἑβραῖος ἄρχισε ν' ἀγοράζῃ ἐπειτα καὶ νὰ πουλῇ, κ' ἔτσι νὰ ποῦμε, ἔκανε τὸ ζεῖμπορο, καὶ δὲν ἄκουες ἄλλο πειὰ στὸ πανηγύρι νὰ μιλοῦν παρὰ γιὰ τὸν ἑβραῖο. Εἶχαν περάσει πέντε ἡμέραις ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἑβραίου. Ἦτονε πρωὶ δέκα ἡ ὥρα, ποῦ ἔξαφνα βλέπομε τὸν ἄνθρωπο με τὴν γενειάδα καὶ τὸν ἀστυνόμο με δύο κλητῆρες κ' ἔτρεχαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ κόσμος ἔτρεχε πίσω τους, χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς τί τρέχει.

Δὲν εἶχαν περάσει πέντε λεπτὰ καὶ βλέπω μιὰ σκηνὴ τόσο τρομερὴ, ποῦ καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ θὰ τὴν ἐνθυμοῦμαι. Ἦμουνα γυρισμένος πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἐβλεπα τὸν κόσμον ποῦ ἔτρεχε, ὅταν ἔξαφνα ἀνοίγει με ὄρμη τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου ποῦ ἐκάθητο ὃ ἑβραῖος καὶ τὸν βλέπω κίτρινο καὶ ἀνμαλλιάρη, σὲ μεγάλη ταραχὴ νὰ μετρά με τὸ μᾶτι τὸ ὕψος τοῦ παραθύρου καὶ νὰ

θῆλῃ νὰ πηδήσῃ· καὶ ἀφοῦ εἶδε ὅτι εἶνε πολὺ ψηλό, ἐτραβήχθη μέσα καὶ σὲ λίγο ἐξαναφάνηκε παλι, κρατῶντας εἰς τὸ χέρι κάτι τι ποῦ ἔμοιαζε σὰν πιστόλι. Ὁλος ὃ κόσμος ποῦ ἦταν συναγμένος ἀπὸ κάτω ἔχασε τὴν ἀναπνοή του καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ. Καὶ ὃ ἑβραῖος, τὸν ἐβλεπα καλὰ, ἔτρεχε σατισμένος μέσα στὸ δωμάτιο, σὰν νὰ τὸν ἐκυνηγούσαν. Ἐξαφνα ἐρχεται καὶ σταματᾷ στὸ παράθυρο, ξαμόνει στὰ μηνύγγια του με τὸ πιστόλι, ἀκούομε τὸν πυροβολισμὸ καὶ βλέπομε τὸν ἑβραῖο, με ἄμωρο πρόσωπο, μισοκρεμασμένον ὄξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. . . .

Πρῶτη φορὰ μοῦ ἔτυχε νὰ ἰδῶ τέτοιο τρομερὸ θέαμα καὶ σᾶς εὐχομαι, παιδιὰ μου, παρόμοιο ποτὲ νὰ μὴν ἰδῆτε. . . .

Ἴδου τί συνέβη:

Ὁ ξένος ποῦ κατοικοῦσε δίπλα στὸ δωμάτιο τοῦ ἑβραίου, ἔτυχε μιὰν ἡμέρα ἀπὸ περιέργεια νὰ ἰδῇ αὐτόν ἀπὸ τὴ χαρμίδα τοῦ σανιδώματος, ὅτι ἀνοίγε τὴ βελίτζα του κ' ἔβγαζε ἀπὸ μέσα ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο πέτσινο δέμα με χαρτονομίσματα ὀλοκαίνουργια, ἔπερνε μερικά, ἔβαζε μέσα ἄλλα παληὰ, ἐκλείδωνε τὴ βελίτζα καὶ ἐφευγε, ἀφοῦ ἐκλείδωνε καὶ τὴ θύρα τοῦ δωματίου του. Αὐτὸ ἐγίνονταν ὀρθο τρεῖς φοραὶς τὴν ἡμέρα, καὶ ὃ ξένος με τὴν γενειάδα, κάθε φορὰ ποῦ ἤρχετο ὃ ἑβραῖος, ἐπλησίαζε σιγὰ σιγὰ στὴ χαρμίδα καὶ ἐβλεπε, ποῦ ἔκαμνε πάντοτε τὰ ἴδια. Εἶχε παρατηρήσει καλὰ μιὰν ἡμέρα, πῶς ὃ ἑβραῖος ἔβγαλε τὸ πέτσινο δέμα, καὶ ἄρχισε νὰ μετρά τὰ χρήματα ποῦ εἶχε μέσα ἔβαλε ταῖς ἐκατοστάραις χωριστά, ταῖς εικοσιπεντάραις, ὄλαις ὀλοκαίνουργιας, τῆς ἐμέτρησης, ἐμέτρησης κ' αὐτὸς καὶ εἶδε πῶς μέσα στὸ πέτσινο πορτοφόλι ἦσαν ἑνῆ χιλιάδες τετρακόσαις εικοσιπέντε ὀραχμαῖς. Ἐπειτα ἔβγαλε ἓνα ἄλλο δέμα ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ εἶχε πα-

λῆα χαρτονομίσματα, ἄρχησε νὰ τὰ μετρήσῃ κ' αὐτά, ἀλλὰ ὁ ξένος δὲν εἰμπώρησε νὰ ἰδῇ πόσα ἦταν, γιὰ τὸ ἔβραϊός εἶχε καθήσει μὲ τὴν πλάτη πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ ξένος μὲ τὴν γενειάδα, ὁ ὁποῖος ἦτον ἕνας φοβερός κλέπτης, ἐσκέπτετο μὲ ποῖο τρόπο νὰ βάλῃ στὸ χέρι ἐκεῖνον τὸ θησαυρό. Εἶχε παρατηρήσει καλὰ τὰ χαρτονομίσματα, πόσαις ἑκατοστάραις ἦσαν καὶ πόσαις εἰκοσιπεντάραις, τὸ πέτσινο πορτοφόλι, τί χροῖμα εἶχε, ὡς καὶ τὸν σπάγο ἀκόμη ποῦ ἦτον τυλιγμένος. Τὴ κάμνει λοιπὸν; Εὐρίσκει μιὰ στιγμὴ ποῦ ἦτον στὸ δωμάτιό του ὁ ἔβραϊός, καὶ πηγαίνει εἰς τὸν ἀστυνόμο καὶ τοῦ λέγει, ὅτι ἔχει ὑπόψια στὸν γείτονά του τὸν ἔβραϊό ποῦ τοῦ ἔκλεψε τὸ πορτοφόλι του, τέτοιο καὶ τέτοιο, ποῦ εἶχε μέσα τόσαις ἑκατοστάραις καὶ εἰκοσιπεντάραις, τὸ ὅλον 9425 δραχμὰς καὶ πῶς αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἰτοιμάζεται νὰ φύγῃ. Ὁ ἀστυνόμος πέρνει ἀμέσως δυὸ κλητῆρας καὶ τρέχουν εἰς τὸ ξενοδοχεῖο, κτυποῦν τὴν θύρα τοῦ δωματίου ποῦ ἦτον ὁ ἔβραϊός, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἀνοίγει. Ξανακτυποῦν—τίποτε. Καὶ ὅμως ἀκούουν, πῶς κάποιος τρέχει μέσα. Τοῦ φωνάζουν ν' ἀνοίξῃ— αὐτὸς δὲν μιλά κ' ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ. Τότε ὁ ἀστυνόμος διέταξε τοὺς κλητῆρας ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου νὰ σπάσουν τὴν θύρα. Μὲ μιὰ κλωτσά ἡ θύρα ἔπεσε, ἀλλὰ στὸν ἴδιο καιρὸ ἀκούεται πυροβολισμὸς καὶ βλέπουν τὸν ἔβραϊό μισοκρεμασμένον ἀπὸ τὸ παράθυρο....

Ὁ ἀστυνόμος καὶ οἱ κλητῆρες ἔμειναν καταπληκτικοὶ ἔμπρὸς εἰς τὸ φοβερὸ αὐτὸ θέαμα, δὲν τοὺς ἔμεινε δὲ καμμιά πλέον ἀμφιβολία, ὅτι ὁ ἔβραϊός μετανοήσας διὰ τὴν πράξιν του ἐπροτίμησε τὸν θάτατο παρά τὴν φυλακὴν.

Ἄρχησαν νὰ ψάχουν, ἀνοίξαν τὸ συρτάρι τοῦ μόνου τραπέζιου, ἀνοίξαν τὴν βαλίτσα....

Ὁ ξένος ἄρχησε νὰ τρέμῃ ἀπὸ εὐχαρίστησι, βλέποντας ὅτι τὸ πορτοφόλι ἐκεῖνο μὲ τὰ χρήματα, ποῦ τόσαις ὑχταίς δὲν τὸν ἄφινε νὰ κοιμηθῇ, σὲ λίγο θὰ τὸ ἐσφιγγε στὸν κόρφο του καὶ θὰ ἦτον ἰδικό του, μὲ τόσο μεγάλην εὐκολίᾳ, ποῦ ἐθαύμαζε κ' αὐτὸς γιὰ τὴν ἐξυπατάδα του. Ἀλλὰ, ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι, «ἀπὸ τὸ ποτήρι ἕως τὰ χεῖλη μεγάλη εἶνε ἡ ἀπόστασις».

Ὁ ἀστυνόμος, ἀφοῦ ἀνοίξε τὴ βαλίτσα, ἤυρε τὸ πορτοφόλι, τὸ ἴδιο, ὅπως τὸ περιέγραψεν ὁ ξένος, τὸ ἀνοίξε, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὰ χαρτονομίσματα, τὰ ἐμέτρησε, τὰ ἐξήτασε καλὰ καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν ξένον.

— Πόσα εἶπες, πῶς εἶχε μέσα τὸ πορτοφόλι, κύριε;

— 9425 δραχμὰς, κύριε ἀστυνόμ.

— Καὶ λέγεις ὅτι εἶνε ὅλα ἰδικὰ σου;

— Βέβαια εἶνε ὅλα ἰδικὰ μου, κτῆμά μου.

— Πολὺ καλὰ. Καὶ στραφεῖς πρὸς τοὺς κλητῆρας: — Συλλάβετέ τον, εἶπε, — τὰ χαρτονομίσματα εἶνε κιβδηλὰ!

Καὶ ἀφοῦ ὁ γέρος ἐτελείωσε τὸ διήγημά του ἐπρόσθεσε: «ὁποῖος σκάβει ξένο λακκο, πέφτει μέσα ὁ ἴδιος».

ΔΑΦΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἶμα.

[Συνέχεια]

Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦτο ἐπεστρωμένον ἐπιμελῶς ὡς κιβώτιον χειριδῶν.

Ἡ νέα κόρη ἦτις κατόκει ἐν αὐτῷ ἦτο ἡ Ροζίτα, ἦτις διακόψασα τὴν ἀνάγνωσίν της, ἐσήμανε τὸν κώδωνα.

Γυνὴ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ζηρὰ καὶ ὀστεώδης, ἐνδεδυμένη σοβαρὰν μελανὴν ἐσθῆτα ἐνεφανίσθη πάραυτα.

— Ἰουλιανή, εἶπεν ἡ χορεύτρια, δύνασαι ν' ἀποστρῆθῃς εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Καὶ ἡ κυρία θὰ μείνῃ μόνη;

— Εἰξέυρεις, Ἰουλιανή, ὅτι εἶμαι ἄφοβος καὶ πιθανὸν νὰ ἐξέλθω δι' ὀλίγην ὥραν.

Μήπως ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς συνοδεύσω; διότι ἡ κυρία δὲν ἐξέρχεται ποτέ μόνη.

— Σὲ εὐχαριστῶ, Ἰουλιανή, δὲν θέλω νὰ σὲ ἀπασχολήσω.

— Πολὺ καλὰ, κυρία.

Ἡ θαλαμηπόλος τῆς ἀρχαίας ἠθοποιῶν προσεποιήθη ὅτι ἐξέρχεται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἔστη.

— Κυρία, εἶπεν, ὁ πρίγκηψ δ' Ἐλὺ ἦλθε πολλάκις, δὲν ἔσχε ὅμως τὴν τύχην νὰ ἐπιτύχῃ τὴν κυρίαν τὴν ἐβδομάδα ταύτην, τί νὰ τῷ εἶπω ἐὰν ἐπανεέλθῃ αὐρῖον;

— Ὅτι εἰς τὸ μελόδραμα ἀνήκω εἰς τὸν κόσμον ὅλον, ἀλλ' ὅτι ἐδῶ ἐπιθυμῶ νὰ μένω μόνη καὶ ἡσυχος μὴ δεχομένη οὐδένα.

— Ἡ κυρία ἔχει ἴσως ἄδικον, φερομένη οὕτω πρὸς τὸν πρίγκηπα, ὅστις εἶναι μέγας ἄρχων, ὅστις εἶναι κάτοχος σπουδαίας περιουσίας καὶ ἄλλως τε τὸν λέγουσιν γενναῖον, ἄσπυτον μάλιστα.

Ἡ Ροζίτα ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε ζηρῶς:

— Σ' ἐπίστευα εὐσεβῆ, Ἰουλιανή.

— Ἀλλὰ δύναται νὰ ἔχῃ ἐντίμους σκοπούς, κυρία, ὁ πρίγκηψ, ὅταν ἀγαπᾷ μιαν γυναῖκα, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος μὲ σοβαρότητα μοναχῆς. Ἄλλως τε κάμετε ὅπως γνωρίζετε περιμένω τὰς διαταγὰς σας.

— Νὰ τῷ εἶπῃς ὅτι σὲ διέταξα.

— Καὶ ὁ κύριος Ζαβακὸς θ' ἀπουσιάσῃ ἐπὶ πολὺ; ἠρώτησεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Δὲν πιστεύω πλέον τοῦ μηνός. Ἀλλὰ σὺ θὰ μείνης πλησίον μου, ἐλπίζω, Ἰουλιανή.

— Ὡ ἐστὲ ἡσυχος περὶ τούτου, κυρία ἐπιθυμεῖτε τίποτε ἄλλο;

— Σὲ εὐχαριστῶ, τίποτε.

Ἡ χορεύτρια ἔμεινε μόνη.

Τότε ἀνέλαβεν ἐκ νέου τὴν ἀφεθείσαν ἐπιστολήν.

— Ὡ αὐτὸς μ' ἀγαπᾷ τῷ ὄντι, ἐψιθύρισε, διότι ζητεῖ νὰ μὲ νυμφευθῇ!

Ὁ διδασκάλος τῆς εἶχε μεταβῆ αἰφνιδίως εἰς Ἰταλίαν, ἐνεκα τῆς ἀσθενείας τοῦ ἀδελφοῦ του, διδασκάλου ἐπίσης τοῦ χοροῦ ἐν Μιλάνῳ, μονομανοῦς ὡς αὐτὸν διὰ τὴν

τέχνην, καὶ διὰ τοῦτο, οὐδέποτε ἔσχον μεταξὺ τῶν ἄλλων διενεξίν εἰμὴ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς τέχνης δι' ἣν καὶ οἱ δύο ἦσαν παράφρονες.

Ὁ πρίγκηψ δ' Ἐλὺ εἶχε δίκαιον ὅταν ἔλεγεν εἰς τὸν φίλον του Κροαξβίλ, ὅτι ἐτρελλένετο διὰ τὴν Ροζίταν καὶ τῇ τῷ ἐδείκνυε μυριοτρόπως.

Ἀλλὰ μάτην.

Ὅσοι πλέον προσεπάθει, τόσῳ πλέον ἐκείνη τὸν ἀπέφευγεν.

Ἡ καρδία τῆς ὠμοίαζε τὸ ἄνθος τῆς Λιμόζης, ὅσοι πλέον τὴν ἠγγίξε τόσῳ μᾶλλον ἐκλείεν εἰς τὴν ἐλαχίστην προσέγγισιν.

Πᾶσαι αἱ προσφοραὶ τοῦ Μαυρικίου, πάντα τὰ δῶρά του, ἀντὶ νὰ τὴν ἐλκύσωσι, τοῦναντίον τὴν προσέβαλον.

Ἡ καθαρὰ καὶ εὐγενὴς καρδία τῆς νεανίδος, διετήρει πᾶσαν τὴν λεπτότητα αὐτῆς, ἀκόμη καὶ ἐν τῷ βορβόρῳ, ἐν ᾧ εἶχε κυλισθῆ.

Αἱ χορεύτριαι συνήθως θεωροῦνται ἤκιστα ἐνάρετοι.

Αὗται, γεγυμνωμένοι πλειότερον πάσης ἄλλης γυναικός, καὶ ὄχι μόνον κατὰ τοὺς ὤμους, ἀλλὰ καὶ κάτωθεν τῆς ὀσφύος, ἐσυνείθισαν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς μᾶλλον ἀριστοκράτας νὰ μεταχειρίζονται μετ' αὐτῶν γλῶσσαν ἀκάλυπτον, ὅπως αἱ ἴδιαι εἶναι, καὶ νὰ τὰς μεταχειρίζονται κατὰ βούλησιν, εὐγενῶς μὲν πάντοτε, ἀλλὰ μὲ εἶδος εὐγενείας ὅπως ἴδιον καὶ πολὺ διάφορον ἐκείνου, ὃν μετέρχονται πρὸς τὰς λοιπὰς νεανίδας, ἔστω καὶ ἂν ἦναι αὗται ἐργάτριαι καταστημάτων.

Ὅτι ὑπέφερον ὡς ἐκ τούτου ἡ Ροζίτα δὲν ἠδύνατό τις νὰ τὸ φαντασθῇ.

Ἡ πτωχὴ κόρη ἤρξατο ἀποστρεφομένη τὸ ἐπάγγελμά της.

Καὶ παρά τὰς ἐπευφημίας καὶ τὰ χειροκροτήματα, ἅτινα τῇ ἀπύθουνον ἅμα τῇ ἐμφανίσει της, χαιρετῶντες τὴν νεότητά, τὸ κάλλος καὶ τὴν τέχνην της, ἀπεστρέφετο ἐξ ὅλης καρδίας τὸν χορὸν.

Ἐὰν δὲν ἐφοβεῖτο μὴ καταπληγῶσθαι τὴν καρδίαν τοῦ γηραιοῦ διδασκάλου της, πρὸς ὃν ἔτρεφεν υἱικὴν στοργήν, θὰ ἔφευγε μακρὰν, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀνιῶν βίου, ὅστις τὴν ἐζητυέλιζεν.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγῃ;

Πτωχὴ, ὀρφανὴ, ἄνευ οἰκογενείας καὶ συγγενῶν, ἐλάμβανε τὴν ὁδὸν εἰς ἣν ὁ ἀνεμος τὴν ἔρριψεν. Ἐσκέπη πολλὰκις νὰ καταφύγῃ εἰς μοναστήριον· ἀλλ' ὅτε εὐρίσκετο πρὸ τῶν ὑψηλῶν τοίχων τῶν ἰταλικῶν μοναστηρίων, τῇ ἐφάνοντο ὡς φυλακαὶ καταδικῶν, ἔνθα ἠσθάνετο ὅτι ταχέως θ' ἀπέθνησκεν, αὐτῇ, ἦτις ἔζησεν ὡς βοεμὴ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὑστερημένη μὲν τῶν πάντων συνεχῶς, ἐνδεδυμένη πενιχρῶς καὶ ζῶσα μετ' ἀνθρώπων, οὗς ἀπεστρέφετο, ἀλλ' ἐλευθέρῳ ὡς πτηνόν, ἀναπνεύουσα τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, τὴν ρητίνην τῶν πευκῶν καὶ τὰς χιλίας εὐωδίας τῶν γονίμων πεδιάδων, αἵτινες διδοῦσι ζωὴν ἐκ τῶν μυρίων αὐτῶν βλαστήσεων.

Καὶ ἡ καρδία τῆς ἐστερημένη ἔρωτος ἡ στοργῆς οἷας δῆποτε, ἐπόθει τοιαύτην καὶ τὴν ἀνεξήτει, ὡς τὸ σπέρμα τῶν ἀγρίων

φυτῶν φερόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ζητεῖ τὸ μέρος, ἔνθα ὀφείλει νὰ ριφθῆ ὅπως ριζοβολήσῃ.

Καὶ ἦσαν ἀδέξιοι οἱ ζητούντες νὰ πολιολογήσῃ τὴν καρδίαν τῆς πρὶν ἐννοήσωσι ν' ἀνοίξωσι τὰς θύρας αὐτῆς.

Μόνος ὁ λαὸς Βιλλωδαί τὴν ἠννόησεν. Αὐτὸς παρετήρει διὰ βλέμματος, εἰς ὃ συνεκτρούνητο πᾶσα ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. τὴν παράδοξον ταύτην χορεύτριαν, ἧς οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ πρίγκηπος, οὔτε ἡ περιουσία του ἠδυνήθησαν νὰ δελεάσωσι τὴν καρδίαν καὶ ἀπέριψεν ἀφόβως τὰ δῶρα καὶ τοὺς ἀδάμαντάς του, ἀνευ ὀργῆς ἢ θορύβου, ἀμέριμος περὶ τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχε καὶ ἀνίκανος νὰ συλλάβῃ κακὴν τινα ὑπόνοιαν.

Ὁ Ἀνδρέας ἐμελέτα ἐπὶ μακρὸν τὸν χαρακτῆρά τῆς, ὅτε ἐσύχναζε παρὰ τοῖς Σερβέν, διὰ νὰ κάμῃ οὗτος τὴν προτομὴν του.

Καὶ ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀπλότητα, διὰ τὴν ἀφέλειαν τῆς Ροζίτας, ὅπως ὁ πρωτότοκος ἀδελφός του εἶχεν ἐκπλαγῆ ἀπὸ τὸ ἔκτακτον κάλλος τῆς Μαρίας-Εὐαγγελίας.

Μετὰ τινα καιρὸν ἐνόμισεν ὅτι ἤρχιζε νὰ γεννᾶται ἐν τῇ καρδίᾳ του αἰσθημα τρυφερόν πρὸς τὴν Ἰταλίδα καὶ τὸ αἰσθημα τοῦτο, ἀπαξ γεννηθέν, ἤρξατο ταχέως ἀναπτυσσόμενον καὶ λαμβάνον γιγαντιαίας διαστάσεις.

Τότε ἀπεφάσισε νὰ τῇ γράψῃ καὶ τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν κυρίαν Ποαρώ, συνοδευομένην καὶ δι' ἑνὸς λουδοβικίου. Πληρωνομένη ἡ μέγαιρα αὕτη, δὲν ἐλησμονεῖ ποτέ τὰς παραγγελίας καὶ τὴν ἐπιστολὴν, ἐπομένως τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Ροζίταν μὲ τὸν ἐπίλογον :

— Διαβάσε τὴν, Στρουμπούλω μου !

Καὶ τὴν ἀνέγνωσε τρώντι καὶ τσακίς, ὥστε τὴν ἀπεστήθισε καὶ ταύτην ἐκράτει καὶ τώρα εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς.

Εἶπομεν ἤδη ὅτι ἅμα τῇ λήψει αὐτῆς, συνωφρῦθη καὶ στίχασα μετὰ περιφρονησεως τὸν φάκελλον, παρετήρησε μετὰ περιεργείας τὴν ὑπογραφήν.

Κατέρυθος τότε τὴν ἐκρυσεν εἰς τὸν κόλπον τῆς καὶ ἀνελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἠπλώθη ἐπὶ τῆς πολυτελοῦς κλίνης, ἧτις ἄλλοτε ἐγένετο μάρτυς τῶν ὀργίων τῆς Δουβερναί καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ, αὐτὴ ἄσπιλος κόρη, τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, ὅπερ τῇ ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν ἐπουρανίου ἀρμονίας, διότι ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἐλάλει γλῶσσαν ἄγνωστον μέχρι τοῦδε εἰς αὐτήν.

Ἴδου τί διελάμβανε :

• Δεσποινίς,

» Δὲν γνωρίζω ἄλλο τι περὶ ὑμῶν, εἰμὶ τὸ βαπτιστικὸν σας ὄνομα Ροζίτα (ἐὰν τοῦτο δύναται νὰ ὀνομασθῆ ὄνομα) καὶ ἀγνοεῖτε τὸ ἰδικόν μου. Ἐντούτοις προαισθάνομαι ὅτι ἐγεννήθημεν ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον, διὰ νὰ ἀγαπώμεθα καὶ ὅτι κρύφιος δεσμός ἐνώνει τὰς δύο μας ὑπάρξεις. Μυρία πάθη μαινόνται περὶξ ὑμῶν καὶ τίς οἶδε πόσοι δὲν καταθέτουσι πρὸ τῶν ποδῶν σου τὴν καρδίαν καὶ τὴν ὑπαρξίν των ! Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ γείνη ἄλλως, ἀφοῦ εἶσαι τὸσον ὠραία, ὥστε ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινηθῶσι καὶ αἱ ψυχρό-

τεραι καρδίαι καὶ νὰ μὴ συνταραχθῶσι αἰ βραβρότεροι ψυχαί. Ἐγὼ ἐν τούτοις ἐπεθύμουν νὰ ἦσαι ἀφανὴς καὶ ἄσμος, ἀπηλλαγμένῃ τῶν ἐπευφημιῶν καὶ τῶν χειροκροτημάτων, ὥστε ἡ γυνή, ἦν ἀγαπῶ, ν' ἀνήκῃ ὀλόκληρος εἰς ἐμέ καὶ μόνον ἀποκλειστικῶς.

» Προσφιλὴς, ὠραία λατρευτῆ μου Ροζίτα, οὐδένα τίτλον ἔχω, ὥστε ν' ἀξιώ τὴν καρδίαν σου. Οὔτε πρίγκηψ εἶμαι, οὔτε πλούσιος. Ἐχω τὸ μέτριον εἰσόδημα δέκα χιλιάδων φράγκων κατ' ἔτος καὶ ὄνομα ταπεινόν, ἀλλ' ἀκηλίδωτον, καταθέτω δὲ ταῦτα πρὸ τῶν ποδῶν σου, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ σ' ἀγαπῶ αἰωνίως, ἐὰν θελήσῃς ν' ἀφήσῃς τὸν ἐπιφανῆ βίον ὃν διάγεις καὶ ν' ἀφοσιωθῆς εἰς ἐμέ.

» Οἱ ἄλλοι, προσφιλὴς Ροζίτα, ποθοῦσι τὴν νεότητα καὶ τὸ κάλλος σου ἐξ ἀλαζωνίας. Ἐγὼ σοὶ προσφέρω τὴν χεῖρά μου, ἐὰν θελήσῃς νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸν βίον τῶν ἐπευφημιῶν καὶ τοῦ θορύβου. Τότε θὰ ἐργασθῶ διὰ νὰ σοὶ χορηγήσω βίον ἀνετον, πολυτελῆ, ἂν θέλῃς εἰς Παρισίους, ὅπως σοὶ ἀρμόζει, ἢ θὰ ὑπάγωμεν ἡμῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἀντικρὺ τῆς θαλάσσης, πλησίον τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν μου, οἵτινες θέλουσι σὲ ἀγαπᾶ μετὰ στοργῆς, νὰ ζήσωμεν ἀφανεῖς, ἀλλὰ νὰ ζήσωμεν ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον.

» Γνωρίζω ὅτι τὸν βίον τῶν θεάτρων, ὅστις ἀπαξ τὸν ἀπῆλαυσε, δυσκόλως τὸν ἐγκαταλείπει καὶ διὰ τοῦτο δὲν τολμῶ νὰ ἐλπίσω πολλά. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μὴ ἀπαντήσῃς θὰ σ' ἐνθυμοῦμαι, θὰ σὲ λατρεύω πάντοτε, ἀλλὰ κρυφίως καὶ θ' ἀπομακρυνθῶ τῶν Παρισίων, ἀφοῦ δὲν θὰ δύναμαι ν' ἀποβλέπω πρὸς σὲ ὡς τὸ ἐννοῶ.

» Ὡ Ροζίτα ! πιστεύσον με, ὅτι αἱ γραμμαὶ αὗται ἐγράφησαν ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν βαθέους πάθους, ἀκαταμαχῆτου, πλήρους θαυμασμοῦ καὶ ἔρωτος· πιστεύσον με ὅτι σὲ ἀγαπῶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου, ὅτι στιγμὴ δὲν παρέρχεται, χωρὶς νὰ σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ ὅτι ζητῶ μόνον τὸ δικαίωμα νὰ σ' ἀγαπῶ μὲ τὴν αὐτὴν θερμότητα ἐφ' ὅρου ζωῆς.

» ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑ ΒΙΛΩΔΑΙ »

Ἡ Ροζίτα ἐχάρη μεγάλως εἰς τὴν ἐκφρασιν ἐκείνην τοῦ ἔρωτος, ἦν ἀπὸ πολλοῦ προσεδόκα, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν ἐκείνην, ἦν οὗτος ἐξέφραζε, τοῦ ν' ἀφήσῃ τὸ θέατρον.

Ὁ Ἀνδρέας συνῴδευε συνεχῶς τὸν πρίγκηπα παρὰ τῷ Σερβέν.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν συντήθη παρὰ τὴν θύραν αὐτοῦ ὁ πρίγκηψ μετὰ τῆς Ροζίτας, κατελήθη οὗτος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, ἧτις κατὰ μικρὸν μετεβλήθη εἰς μανιῶδες πάθος.

Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸ θέατρον ἐκείνη τὸν ἀπέφευγεν, εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος ἠδύνατο νὰ τὴν βλέπῃ, εἰμὴ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Σερβέν.

Προστασία λοιπὸν ἰσχυρὰ ἤρξατο χορηγομένη τῷ γλύπτῃ καὶ ἂν οἱ Παριῖοι τὸν ἐπίστευον, ὁ Σερβέν θὰ ἦτο ὁ θεὸς τῆς γλυφίδος καὶ οὐδεὶς ἄλλος θὰ ἦτο ἄξιος ν' ἀνταγωνισθῆ πρὸς αὐτόν.

Οὕτως ὁ Ἀνδρέας ἐλάμβανε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συναντᾶται μετὰ τῆς Ροζίτας.

Ἡννοήθησαν δὲ καὶ ἠγαπήθησαν πρὶν καὶ οἱ ἴδιοι τὸ ἐννοήσωσι.

Τὴν νύκτα ὁ Ἀνδρέας ὤνειροπόλοι τοὺς γλαυκοὺς καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀγγελικῆς νεάνιδος καὶ τὴν ὠραίαν ξανθὴν τῆς κόμην.

Καὶ ἐκείνης τὰ αἰσθηματὰ δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον θερμά.

Καὶ ἀνυπομόνει βλέπουσα τὴν σιωπὴν αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἐπλήρωσε χαρὰς τὴν καρδίαν τῆς. Ἐν τούτοις δὲν ἀπῆντησε.

Καὶ ὅτε ἡμέραν τινά, ὁ Ἀνδρέας ὄλως τεταραγμένος τὴν ἠρώτα διὰ τοῦ βλέμματός τὴν ἀφορμὴν τῆς σιωπῆς αὐτῆς, ἐκείνη τῷ ἀπήντησε μελαγχολικῶς :

— Καὶ νυμφεύεται τις μίαν χορεύτριαν ! Δὲν βλέπετε τί πράττουσιν ὅλοι οἱ ἄλλοι ;

— Καὶ τί μὲ μέλλει διὰ τὸν κόσμον ; εἶπεν ἐκείνος, ἐγὼ σὲ σέβομαι ὡς ἁγίαν καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ παρακαλέσω γονυπετῆς.

Ἐκείνη ἠρυθρίασε.

Τότε ἄς περιμένωμεν θὰ ἴδωμεν, ἂν δὲν μεταμεληθῆτε.

Οὗτος ἐθεώρησε τοῦτο ὡς ὁμολογίαν καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὴν ἐθεώρει μνηστήν του.

Ὅσακις ἐχόρευεν εἰς τὸ μελόδραμα, ὁ Ἀνδρέας εἰς τὰς πρώτας σειρὰς τῆς πλατείας δὲν ἀπέσπα τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἀπ' αὐτῆς.

Ἐκείνη δὲ αὐτὸν μόνον ἔβλεπεν, εἰς αὐτὸν μόνον ἐπρόσεχε δι' αὐτὸν ἦτο πᾶν κίνημα καὶ πᾶν μειδίαμά τῆς.

Μίαν ἐσπέραν μάλιστα ἔχασε τὸν εἰρμόν τῶν βημάτων τῆς καὶ ἐχρειάσθη ἐπίπληξιν τοῦ γέροντος Ζαβακοῦ, κεκρυμμένου ἐκεῖ που πλησίον, ὅπως τὴν ἀνακαλέσῃ εἰς ἐαυτήν.

Τότε δὲ διὰ κινήματος πλήρους χάριτος ἐποιήσατο βηματισμὸν τόσον ἐπιτυχῆ, ὥστε τὸ θέατρον ἀνεστατώθη ἐκ τῶν ἐπευφημιῶν.

Τῇ ἐπαύριον, ὅτε ὁ Ἀνδρέας ἐσπευσεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Σερβέν ἢ Ροζίτα τὸν ἐπερίμενε.

— Σὲ παρακαλῶ, τῷ εἶπε, μὴ ἔρχεσαι πλέον εἰς τὸ μελόδραμα, θὰ πράξω ἀνοησίαν τινά, θὰ ἐκτεθῶ καὶ τότε τί θὰ γείνη αὐτὸς ὁ πτωχὸς Ζαβακός !

Αἱ πέντε δεσποινίδες Σερβίνου ἦσαν ἐκεῖ, κόπτουσαι καὶ ράπτουσαι.

— Ἄν εἴμεθα μόνον, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, θὰ ἐριπτόμην πρὸ τῶν ποδῶν σου.

— Νὰ κάμῃς τί ;

— Διὰ νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀγαπήσω ἄλλην ἐκτός σου, καὶ νὰ σὲ ἰκετεύσω νὰ μὲ ἀκούσῃς.

Διὰ χαρίεντος νεύματος ἐκείνη τῷ ἔδειξε τὸν γέροντα κοιμώμενον ἐπὶ δίβανιου.

— Καὶ αὐτὸς τί θὰ γείνη ; τῷ εἶπε.

— Θὰ καταστῆ ἀπόμαχος.

— Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο ὁ θάνατός του, καὶ τῷ ὀφείλω τόσα !

— Τότε καταδικάζεις ἐμέ ;

— Σὲ πιστεύω εἰλικρινῆ, εἶπεν ἡ νεάνις. Ἄς περιμένωμεν.

— Τὸν θάνατόν του ; ἀλλὰ μὲ ἀπελπίζεις, αὐτὸς θὰ ζήσῃ ἐκατὸν ἔτη !

— Τόσον τὸ καλλίτερον, φίλε μου.

— Εἶσαι σκληρὰ.

— Προτιμότερον δὲν εἶναι τοῦτο παρὰ νὰ φανῶ ἀγνώμων ;

— Ἔστω λοιπόν, ἄς περιμένωμεν.

Καὶ τῆ ἔδωσε τὴν χεῖρά του ἐνώπιον ὁ- λων.

Ἡδύνατο τοῦτο νὰ θεωρηθῆ καὶ ὡς ἀ- πλοῦς χειρετισμός.

Ἦτο ὄρκος ἔρωτος.

II'

Ὁ Ἀνδρέας διέσχισε τὸ Κερραμεικὸν παρὰ τὰ ἐρείπια του ἄτινα κατεδαφίζοντο τότε, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἐναπομείναντα μέρη ἐπι- πτον εἰς κόνιν. Ἀνῆλθε μέχρι τῶν Βουλευ- θάρτων καὶ ἐκείθεν διὰ τῆς ὁδοῦ Σωῆς ὁ Ἀν- τάν, ἦν ἀπὸ τινος διήρχετο τοσάκις, ἔφθασε εἰς τὴν ὁδὸν Πιγᾶλ ἀντικρὺ τοῦ μεγάρου τῆς Δουβερναί.

Μικρὸν παράθυρον τοῦ ὑπερώου ἐφωτί- ζετο ἦτο τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνος τῆς Ἰουλιανῆς.

Ἡ ὑποκρίτρια εὐσεβῆς ἠγρύπνει πάντοτε.

Δύο ἄλλα παράθυρα, ἐφωτίζοντο ἐπίσης εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα. Ἦτο τοῦ δωματίου τῆς Ροζίτας ὁ Ἀνδρέας ἔστη εἰς τὴν ἄλ- λην ἄκρην τῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ πλησίον τοῦ θυρωρείου τῆς κυρίας Ποαρώ, ἥτις ἔπαιξε ὑπὸ τὸ φῶς λυχνίας φω- ταερίου μπεζίγιον, μετὰ τῆς ἀπέναντι ὀπω- πωροπώλιδος, ἐνῶ ὁ σύζυγός της εἰς τὸ βᾶ- θος τοῦ σπηλαίου ἐκείνου ἔσυρε τὴν βελάνην του, ἐπιδιορθῶν πάντοτε τὰ παλαιόρρουχα τῆς συνοικίας.

Δια τινος χαμηλοῦ παραθύρου, ἐβλεπέ τις εὐκόλως τὸ ἐσωτερικὸν τῆς παρισινῆς ταύ- της οἰκογενείας.

Ἀλλὰ τοῦ Ἀνδρέα ἡ προσοχὴ ἦτον ἀλ- λου ἐστραμμένη.

Τὰ ἐκ λεπτοτάτου ὑφάσματος παραπε- τάσματα, διὰ μέσου τῶν ὁποίων διεφαίνετο τὸ φῶς τοῦ δωματίου τῆς Ροζίτας, ὑψηγέ- ρθησαν μετ' ὀλίγον καὶ σκιά τις ἐφάνη ἐπὶ τῶν ὑέλων.

Πάραυτα τὸ φῶς ἐσβέσθη, ἡ πρὸς τὴν ὁδὸν θύρα ἠνεώγη μετ' ὀλίγον μετὰ προσο- χῆς, καὶ νέα γυνὴ περιτετυλιγμένη εἰς μαν- δῦαν βαθύχρου, φέρουσα πυκνὸν κάλυμμα ἐπὶ τοῦ μικροῦ πύλου της, ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν ἑλαφρὰ, ὡς ὁ σπυργίτης.

Καθ' ἦν στιγμὴν ἡ θύρα ἠνοίγετο, ἐὰν περιεργός τις εὐρίσκετο ἐκεῖ, θὰ ἔβλεπε τὸ παράθυρον τοῦ ὑπερώου ὑπανοιγόμενον καὶ τὸ ἰσχνὸν καὶ ὑψηλὸν σῶμα τῆς ἀρχαίας θα- λαμηπόλου τῆς ἠθροποῦ, κρεμασμένον ἐξω- θεν αὐτοῦ ὡς τὸν Ἰουδαν.

— Εἶναι ἐκείνη! ἐψιθύρισε ἡ Ἰουλιανὴ ἡ μικρὰ ὑποκρίτρια σχίζει ἐπιστολάς, χαλαρὸς κόσμον, ἀποπέμπει τὰ τιμαλφῆ καὶ κά- μνει τὴν ἀνήλικον! καὶ ἡ πονηρὰ τρέχει τὴν νύκτα μ' ἓνα ἔραστήν τῆς καρδίας. Ὅλοι αἱ ἴδιαι εἶναι! καὶ νὰ συλλογισθῆ κανεὶς ὅτι μποροῦσε νὰ τῆς δώσῃ νὰ με- ταλάβῃ χωρὶς νὰ ἐξομολογηθῆ! Κύριε ἐλέη- στον! Ἀλλὰ νὰ μ' ἐμπαιζῆ ἔτσι εἶναι πάρα πολὺ καὶ θὰ τῆς τὸ πληρώσω! ἔννοια σου, μικροῦλά μου!

Οἱ δύο ἔρασταὶ ἐμακρύνθησαν ταχέως ἐν

τῇ σκιᾷ τῆς ἀποστάσεως ἦν δὲν ἠδύνατο νὰ διαπεράσῃ ὁ ὡς αἰλούρου ὄφθαλμός της εὐσεβοῦς Ἰουλιανῆς.

Καὶ ἦτο καταστενοχωρημένη!

Καὶ τοὶ φιλάργυρος θὰ εἶδεν εὐχαρίστως τρία φράγκα ἂν ἠδύνατό τις νὰ τὴν πλη- ροφορήσῃ τίς ἦτο ὁ ἀναμένων νέος ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Ἡδύνατο μάλιστα καὶ νὰ διπλασιάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, διότι ἠγνόει ὅτι ἠδύνατο κα- τόπιν νὰ πωλήσῃ ἀκριβὰ τὸ τοιοῦτον ἀπό- κρυφον!

Ἐπρεπε λοιπόν νὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὸ μάθῃ.

— Τὸ δυστύχημα εἶναι εἶπεν, ὅτι τὸ ἐσκέ- φθη ἀργὰ καὶ κλείσασα τὸ παράθυρον ὅπως μὴ κρυολογήσῃ, ἐπρόσθεσε μετὰ τῶν ὁδόν- των θὰ τοὺς ξαναἰδῶ.

Καὶ ἐπειδὴ ὑποκρίτρια οὖσα εἶχε γλῶσ- σαν ἄλλην διὰ τοὺς ἄλλους καὶ ἄλλην ὅτε ἔμενε κατὰ μόνας, ἠνοιξεν ἐρμάριον τι, ἐνθα φιαλαὶ διαφόρων ποτῶν ἦσαν τοποθετημέ- ναι κατὰ τάξιν καὶ λαβοῦσα μίαν ἐξ αὐτῶν ἐκάθησεν ἐνώπιον τραπέζης.

— Ἐδῶ, εἶπε, θὰ τοὺς περιμένα καὶ αὐ- τὴν τὴν φορὰν ὁ ἔραστής της δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃ.

Ἦτο λαίμαργος, καὶ δὲν ἦτο τοῦτο τὸ μό- νον ἐλάττωμά της, εἶχε καὶ διάφορα ἄλλα.

Ἐν τούτοις οἱ δύο ἔρασταί, ἦσαν ἤδη μακρὰν.

Εἰς τὸν κῆπον τῆς ἀγίας Τριάδος ὁ Ἀν- δρέας ἐκάλεσεν ὄχημα καὶ ἐπέβη αὐτοῦ μετὰ τῆς χορευτρίας.

Διηυθύνθησαν πρὸς τὸ δάσος τῆς Βουλό- νης, ὅπως ἀναπνεύσῃ τὴν ὑγρὰν αὔραν τῶν λειμώνων καὶ θαυμάσῃ τοὺς ἀστέρας ἀντανακλωμένους ἐν τῇ λίμνῃ.

Ἦτο ἡ πρώτη συνέντευξις ἦν ἡ χορευ- τρία εἶδε πρὸς τὸν ἔραστήν αὐτῆς.

Τὴν πρῶϊαν παρὰ τοῖς Σερβέν, τὴν εἶχε τόσον ἰκετεύσει ὥστε συγκατετέθη αὐτῇ νὰ περιπατήσῃ μετ' αὐτοῦ, ὡς πράττουσιν οἱ σπουδασταί.

Ἡ ἐσπέρα ἦτο ὠραία καὶ καθαρὰ.

Σειρὰ ἀμαξῶν κατήρχετο τοῦ δάσους, καὶ ἐντὸς αὐτῶν ὑπῆρχον ζεύγη νεαρὰ καὶ θερυβώδη.

Ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Ροζίτα ἔμενον σιω- πῶντες.

Ἡ χορευτρία, εἶχεν ἀφίσει τὴν ἐντὸς τῆς χειρὶδος χεῖρα αὐτῆς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀν- δρέα ὅστις τὴν ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων.

Καθ' ἦν ὥραν διήρχοντο διὰ τῆς θύρας τοῦ δάσους, ἡ Ροζίτα εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ὅ, τι πράττω εἶναι κάκιστον διότι δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι μ' ἀγαπᾷς τόσον, ὥστε νὰ ἀναμείνης τὴν ἀπελευθέρωσίν μου, διὰ νὰ μὲ νυμφευθῆς.

— Θὰ σὲ περιμένα καθ' ὅλον μου τὸν βίον ἐὰν τὸ θελήσῃς; ἀλλὰ δὲν θὰ εἶσαι τό- σον σκληρὰ. Μήπως δὲν εἶσαι καὶ τώρα ἑλευ- θέρα, Ροζίτα;

— Ὅχι! καὶ οὐδέποτε μάλιστα ὑπῆρξα τοιαυτῇ γνωρίζεις ὅποια ὑπῆρξεν ἡ παιδική μου ἡλικία καὶ ποῖον βίον κατ' αὐτὴν διή- γαγον. Τοῦτο δὲ γνωρίζων, δὲν τρομάζεις; συγκατατίθεσαι νὰ ἐνώσῃς τὸ ἐντιμον ὄνομα τοῦ πατρός σου με βρομίδα, εἴα ἐγὼ ὑπῆρξα;

— Εἶσαι ἡ ἀγνότης, ἡ τιμὴ, ἡ χάρις προσωποποιημένη, ὦ Ροζίτα! καὶ πρέπει ἕκαστος γὰ φιλῆ μετὰ σεβασμοῦ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου. Ἄ! ἐγὼ σὲ ἠγνόησα κα- λῶς. Ἐλα εἶναι ἀδύνατον οἱ ὠραῖοι αὐτοὶ ὄφθαλμοί, οἱ τόσον εἰλικρινεῖς, οἱ τόσον ἀ- γαθοὶ νὰ θελήσωσι νὰ μ' ἀπατήσωσι μοὶ ὁμολογοῦσι μάλιστα ὅτι μ' ἀγαπᾷς καὶ τοὺς πιστεύω.

— Ἄλλ' οἱ ὠραῖοι αὐτοὶ ὄφθαλμοί, ὡς τοὺς ὀνομάζεις, δὲν κατώρθωσαν νὰ διαπε- ράσωσι τὸ παρελθὸν καὶ ν' ἀνακαλύψωσι τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς μου! ὅταν θὰ νυμ- φευθῶμεν τί ὄνομα θὰ σοὶ δώσω! ἐὰν θε- λήσῃς τις νὰ μάθῃ περὶ ἐγεννήθην, τί ἦτο ὁ πατήρ μου ἢ πῶς ὀνομάζετο ἡ μήτηρ μου, τί θ' ἀπαντήσω; Βλέπεις καλῶς ὅτι εἶμαι προωρισμένη μόνον διὰ τὸ πτωχὸν ἐπάγγελ- μά μου; Διότι οὐδεὶς ἐρωτᾷ μίαν χορευτρίαν τίς εἶναι ἡ πόθεν καταγεται!

Δάκρυα δὲ ἀνέβλυσαν αἴφνης ἐκ τῶν ὀ- φθαλμῶν αὐτῆς.

— Ἄ! ἀκούσον με, εἶπεν αὐτῇ ζωηρῶς, ἄς παραιτηθῶμεν τῶν σχεδίων μας ὅσον εἶ- ναι ἀκόμη καιρός. Μὴ ἀφινόμεθα εἰς τὴν γοητείαν χειμαίρας. Δὲν εἶχον σκεφθῆ παντα ταῦτα τὰ ἐμπόδια. Τὸ πεπρωμένον μὲ ὠθεῖ εἰς ἀτραπὸν, ἦν ν' ἀκολουθήσω δὲν θέλω.

— Καὶ τί μὲ μέλλει διὰ τὸ σκότος τοῦ παρελθόντος! Κύτταξε τὸν πλανήτην ἐκεῖνον γνωρίζεις τίς ἀκριβῶς τίς τὸν ἐριψ- φεν ἐκεῖ καὶ ποῖος δάκτυλος τὸν ἐξεσπενό- νισεν εἰς τὸ κενὸν τοῦ ἀπείρου; Ὅχι! καὶ ἐν τούτοις λάμπει καὶ εἶναι ἀγνότατος.

— Θέλεις νὰ μὲ παρηγορήσῃς, εἶπεν ἐ- κεινὴ στεναζούσα, ἄλλως γνωρίζεις κάλλιον τὰς προκαταλήψεις τῆς κοινωνίας, ἄς δὲν περιφρονεῖ τις ἀτιμωρητεῖ. Νὰ νυμφευθῆς μίαν χορευτρίαν, μίαν μηδαμινὴν, ἐν ἐκθε- τον ἀνατεθραμμένον ὑπὸ πλανητῶν, ὀηλαδὴ κλεπτῶν κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐπαϊτῶν. Τί θὰ εἴπωσιν ὅσοι τὸ μάθουν;

Ὁ Ἀνδρέας ἔμεινε ἐπὶ στιγμὴν σιωπη- λός. Ἐνθυμήθη τὸν ἀδελφόν του καὶ αὐτὸς ἐπίσης περιεφρόνησε πᾶσαν πρόληψιν, πα- ρεῖδε τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις καὶ ἐτι- μωρήθη σκληρῶς. Τί θὰ ἔλεγον ἂν τὸν ἐ- βλεπον βλίνοντα ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Ἰωάννου;

Τὸ φάσμα τῆς κοινῆς γνώμης ὑψώθη αἴ- φνης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἀλλὰ στραφεὶς πρὸς τὸ μέρος τῆς νεά- νιδος, ἤκουσε τοὺς λυγμούς, αὖς προσεπάθει νὰ καταστείλῃ.

— Κλαίεις; ἀνέκραξε, μ' ἀγαπᾷς λοι- πόν;

Ἡ δυστυχὴς ἀφῆκε νὰ πῆσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ οἱ λυγμοὶ αὐτῆς ἐδιπλασιάσθησαν.

Καὶ τὸν ἠγάπα τρώντι διακαῶς, διαπύ- ρως!

— Ροζίτα, εἶπεν ἐκεῖνος, τὰ δάκρυά σου ταῦτα διὰ τῆς ζωῆς μου θὰ πληρώσω.

Καὶ λικνίζων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκαλάς του, προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ αἰ' ἠδέων λόγων.

— Ἐλα, τῆ ἔλεγεν, ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ οἰ- κογένειά σου, ἐγὼ θ' ἀναπληρώσω ἐκείνην, ἦν ἀπώλεσας ἄφες εἰς ἐμὲ αὐτὴν τὴν φρον-

ΙΔ'

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους.

Ἡ εὐχαρίστησις τῆς ἐκδικήσεως εἶναι πικρά· δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὰς ἄλλας διασκεδάσεις καὶ ἀφίνει εἰς τὴν ψυχὴν ὀξείας ἀναμνήσεις, ὡς αἰσθάνεται τις καρθηβαρίαν καὶ ἐξημμένα τὰ νεῦρα μετὰ νύκτα ὀργίων.

Ἄλλ' εἶναι πάντοτε εὐχαρίστησις. Καὶ ἡ κρεολὸς ἤρχιζε νὰ τὴν ἀπογεύητε.

Εἰσερχομένη ἐν τῷ μεγάρῳ εὗρεν ἐπιστολὴν τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν, ἥτις τὴν εἶχε προλάβει.

Ὁ ἀληθὴς ἔρωσ περιφέρεται ἄγρυπνος.

Ὁ Ρολάνδος εἶχεν ἐπανεῖθαι διὰ τοῦ πρώτου συρμοῦ καὶ ἡ σπουδὴ του αὕτη ἦτο ἔνδειξις τοῦ μεγάλου του ἔρωτος.

Τὸ ἐπιστόλιον ἐκεῖνο περιεῖχε μίαν μόνην γραμμὴν :

« Ἡ ζωὴ μου σοὶ ἀνήκει.

«ΡΟΛΑΝΔΟΣ Δ' ΑΡΤΑΝ»

Ἡμερομηνία δὲν ὑπῆρχεν.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία συνέσφιγγε τὰ χεῖλη τῆς ἀναγινώσκουσα ταύτην. Καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μὲ τὸ ὄμμα ἀπλανές, ὡς νὰ ἐζήτηε ἰδεάν τινά.

— Ἡ ζωὴ του ! ἐψιθύρισε.

Αἴφνης ἡ φυσιογνωμία τῆς ἐφωτίσθη. Ἐφάνη ὡς ν' ἀνεῦρε τὴν ζητούμενην ἰδεάν.

Ἡ γέρθη, ἐδίπλωσεν ἐπιμελῶς τὸ χαρτίον καὶ τὸ ἐνέκλεισεν ἐντὸς μικροῦ συρταρίου ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς.

Εἶχε μόλις κλείσει τὸ γραφεῖον, ὅτε ἐνεφανίσθη ἡ Βαρβάρα, φέρουσα ἐπὶ δίσκου ἐπιχρύσου μίαν ἐπιστολὴν.

Ἡ Βαρβάρα ἠρώτησεν :

— Ὁ ἀμαξηλάτης ἔρωτᾷ ἐὰν ἡ κυρία θὰ ἐξέλθῃ.

— Ὅχι.

— Καὶ ἐὰν θέλῃ ἡ κυρία νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὴν ἐσπέραν τῆς.

— Μάλιστα.

Ἡ Βαρβάρα ἐξεφράζετο ὀσημέραι καθαρώτερον, ἀλλὰ αἱ ράπτρια πρὸ πάντων τὴν εἶχον ἐντελῶς παραμορφώσει.

Τὸ ἀνάστημά τῆς ἐφαίνετο ὑψηλότερον, ἀφότου ἐλεπτύνθη. Ἡ οὐλὴ αὐτῆς κόμη ἦτο διατεθειμένη ἐπιχαρίτως καὶ φυσικοὶ κρίκοι ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ αὐχένος τῆς.

Ἦτο σχεδὸν κομψοτάτη.

Ὡς καὶ αἱ χεῖρές τῆς, αἱ ἄλλοτε ἰόχρως, εἶχον ἤδη λευκὸν ρόδινον χρώμα.

Οἱ ἄλλοτε σύντροφοὶ τῆς τῆς Ρόχης δὲν θὰ τὴν ἀνεγνώριζον βεβαίως ἐκ πρώτης ὀψεως.

Καὶ ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ Θωμᾶ λὰ Βιλλωδαί, ἔλεγεν :

— Ὅταν ἐπανεῖθῃ ἀπὸ τὸ ταξείδιον δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οὐδ' αὐτὴ ἡ ἰδία ἀνεγνώριζεν ἑαυτὴν καὶ ἐχαιρέτα ὅταν διήρχετο ἐνώπιον κατόπτρου,

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ ἡ κυρία νὰ ἐξέλθω διὰ τινὰς στιγμὰς ; ἠρώτησεν, ἀφοῦ ἦναψε τὰ φῶτα ἐν τῇ αἰθούσῃ, διότι ἡ ἡμέρα ἤρχισε καταπίπτουσα.

Ἡ Μαρία τὴν παρετήρησεν ἐκπληκτος. Τότε πρῶτον ἐζήτηε ἀδειαν ἐξόδου.

— Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγῃς ; τὴν ἠρώτησεν.

— Εἰς τὸν κῆπον, ὃν μόλις γνωρίζω.

— Καλῶς.

— Θέλετε, κυρία, νὰ σὰς κλείσω τὰ παράθυρα ;

— Περιττόν. Ὑπάγετε.

Ἡ αἴθουσα ἐν ἣ εὗρίσκετο ἡ κρεολὸς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἔκειτο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα. Μακρὺς μαρμάρινος ἐξώστῃς, ἐκτεινόμενος ἐφ' ὅλης τῆς προσόψεως καὶ φέρων κιγκλίδας ἐκ ροδοχρόου μαρμαρίου, ἔβλεπε πρὸς τὸ στενὸν τὸ χωρίζον τὰς κιγκλίδας τοῦ κήπου ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ μεγάρου.

Θύρα τις φέρει τοὺς θέλοντας νὰ περιπατήσωσιν εἰς τὸν κῆπον, κατ' εὐθείαν εἰς αὐτόν, χωρὶς ν' ἀναγκάζωνται νὰ εἰσέρχωνται ἐκ τῆς ὁδοῦ καὶ διὰ τῆς θύρας, τῆς ἀνοιγομένης ἐπ' αὐτῆς διὰ τὸ κοινόν.

Ἡ Βαρβάρα ἐξῆλθε λέγουσα :

— Ἡ κυρία ἄς ἦναι ἡσυχος, διότι θὰ ἐπανεῖθῃ τάχιστα.

Τὸ ἐκκρεμές ἐσήμανεν ὀγδόην καὶ ἡμίσειαν. Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία ἐπανεστρέψε πολλακίς τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὰς χεῖράς τῆς ἢ σφραγὶς ἐδείκνυεν ὅτι προήρχετο ἐξ Ἰταλίας.

Ἄμα ἔμεινε μόνη, τὴν ἤνοιξεν.

Ἦτο βεβαία ὅτι ὁ βαρόνος δὲν θὰ ἤρχετο τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην.

Τὸν εἶχεν ἀφήσει τὴν πρωΐαν εἰς Φερόλλας ὅποθεν ἤξευρεν ὅτι ἤθελεν ἐπιστρέφει τὴν ἐπαύριον.

Ἦτο λοιπὸν ἐλευθέρα. Ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ρουμπινῶ.

Καθόσον προέβαινεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἡ νεάνις, ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς ἐλάμβανεν ἐκφρασιν χαρᾶς σχεδὸν ἀγρίας.

— Αὐτὴ εἶναι, ἐψιθύρισε· ἡ τύχη μοὶ ὄφειλε τὴν ἀπόδοσιν ταύτην. Ἄς ἴδω συμπληρουμένην τὴν ἐκδικήσιν μου, καὶ ἄς ἀποθάνω κατόπιν ἐὰν ἦναι ἀνάγκη !

Ὁ Ρουμπινῶ εἶχεν ἐκ συμφώνου μὲ τὴν κρεολὸν ἀναχωρήσει διὰ τὴν Σαρδηνίαν, ὅπου ὁ Ραβού τῇ εἶχεν εἰπῆ, ὅτι ὑπῆρχεν ἡ κατοικία τῆς συνενοχοῦ του Μαρίνης Στρικὼν, μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Μαρίνας Μαξιμιλιανῆς τῆς θυγατρὸς τῆς Γερμανῆς καὶ τοῦ Ροζενδάλ.

Ἀφοῦ ὁ Ρουμπινῶ ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου ἐκεῖνου, τῷ ἦτο εὐκολὸν νὰ πληροφορηθῇ τὰς λεπτομερείας τοῦ βίου τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῆς Ροζίτας, ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀποκτήσῃ τὸ νῆμα, ὅπερ ἤθελε τὸν ὀδηγήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν λαβύρινθον.

Καὶ τρόντι, ἐτέθη ἐπὶ τὰ ἴχνη του.

Ἰδοῦ τί ἔγραφε :

*Κυρία,

» Ἐφθασα ὑγίης εἰς Σαρδηνίαν, παρὰ τὴν τρικυμίαν καὶ τὰς κακίστας ὁδοὺς τῆς ἀγρίας ταύτης νήσου. Τὸ χωρίον τοῦ Σάν Μαρτίνου δι Μόντε εἶναι ἐν σύνολον ἐκ δέκα ἀχρείων καλυθῶν, ὅπου χωρικός Νορμανδὸς δὲν θὰ ἐποθεθεῖ τὰ κτήνη του.

» Ἐχει ἐν τούτοις ἐκκλησίαν καὶ ἐφημέ-

τίδα, ἡμεῖς θὰ εἴμεθα τὸ πᾶν ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον· θὰ ὑπάγωμεν νὰ ζήσωμεν εἰς μέρος τι μεμονωμένον, ἐλεύθεροι καὶ μακρὰν τοῦ κόσμου αὐτοῦ, ὅστις σὲ τρομάζει. Θὰ τακτοποιήσωμεν τὴν μετριόφρονα κατοικίαν μας, θὰ τὴν πληρώσωμεν ἀνθέων καὶ θὰ τὴν περιβάλλωμεν ὑπὸ πρασινάδας ὡς φωλεὰν πυργίτου εἰς τὴν ρίζαν κληματίτιδος.

Καὶ λέγων ταῦτα, ἐσπόγγιζε τὰ δάκρυά τῆς. Ἐκεῖνη δὲ ἐνθαρρυνθεῖσα ἤρχισε νὰ μειδιᾷ.

— Μὴ λέγῃς πλέον χιμαίρας, ἐπανελάβε μετ' ὀλίγον ἐκεῖνος, οὔτε περὶ τρέλλας· τρέλλα θὰ ἦτο ἂν παρητούμεθα τῆς εὐδαιμονίας, ἣν κρατοῦμεν ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν. Ἐὰν παρουσιασθῶσιν ἐμπόδια, θὰ τὰ ὑπερνικήσω· ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης μοὶ ἀνήκει, Ροζίτα, καὶ εἶμαι ἰδιόκός σου, ἐὰν ὑπάρχωσι σφάλματα ἐν τῷ παρελθόντι σου, εἶναι σφάλματα ἄλλων καὶ σὺ εἶσαι τὸ ἀθῶον κῦτῶν θύμα. Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω καὶ σοὶ ὀρκίζομαι νὰ μὴ ἀγαπήσω ποτὲ ἄλλην ἐκτὸς σοῦ.

Ἡλεκτριθεῖσα τότε καὶ ἐκεῖνη ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ διὰ φωνῆς ἀρμονικῆς, τῆς πραγματικῆς γλώσσης τοῦ ἔρωτος :

— ὦ ! εὐχαριστῶ, Ἀνδρέα, τῷ εἶπε, χαρὰ καὶ ἔλπίς μου.

Εἶχον φθάσει εἰς τὴν ὄχθη τῆς λίμνης, ἣς τὰ ὕδατα ἀντηνάκλων τοὺς λάμποντας ἀστέρας.

Πρὸ πολλοῦ ἡ ἀμαξία ἐβαδίζε βραδέως.

Ἐπὶ νεύματι τοῦ Ἀνδρέα αὕτη ἐστάθη ἐντελῶς.

Καὶ οἱ δύο μνηστῆρες ἐπεριπάτησαν κρατούμενοι διὰ τῆς χειρὸς, πλήρεις τῆς μέθης ἐκεῖνης, ἣν προξενεῖ ὁ ἀληθὴς ἔρωσ, ὁ καθαρός καὶ ἄσπιλος.

Ὅταν ἐπέστρεψαν κατὰ τὴν ὁδὸν Πιγάλ, ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον καὶ διὰ νὰ μὴ ἐνοηθῇ ἡ κυρία Ποκρῶ, ἐν ἣ περιπτώσει ἠγρύπνει τὴν νυκτερινὴν ἐξοδὸν τῆς νεάνιδος κατήλθον πεντήκοντα βήματα μακρὰν τῆς θύρας τοῦ μεγάρου.

Τὸ κλείθρον ἐστράφη, ἡ θύρα ἠνεώγη καὶ ἐπανεκλείσθη ὀπισθεν αὐτῆς.

Ἡ δεσποινὶς Ἰουλιανὴ ἠγρύπνησεν εἰς μάτην. Μόνον δὲ ἐπειδὴ ὁ κρότος τῆς ἀμαξίας ἠκούσθη τὸ ἐπιτήθειον κτήνος ἠννόησε τὰ πάντα.

Ὁ ἔραστής ἀνέμενεν, ἕως οὔ ἡ ἀγαπητὴ αὐτοῦ θὰ ἦτο ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ τότε νὰ ἀπέλθῃ.

— Ἀλλὰ τίς ἦτο οὗτος ; ἠρώτα ἡ εὐσεβὴς δολία.

Δὲν τὸ ἔμαθεν, ἀλλὰ ἐποιήσατο διὰ τῆς χειρὸς ἀποφασιστικὸν νεῦμα.

— Μπᾶ ! τί σημαίνει ! ὑπάρχει ἔραστής· αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτιστον.

Καὶ ἀπειλοῦσα διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ψυχὴν ἀποῦσαν νεάνιδα :

— Θὰ μοὺ πληρώσῃς τὴν ὀλίγην ἐμπιστοσύνην, ἣν μοὶ δεικνύεις, μικρά μου ! συνέειρνε.

Καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ βλάψῃ τινὰ ἢ εὐθεῖς Ἰουλιανὴ, ἐτήρει τὸν λόγον τῆς.

Οὐδέποτε παρημέλει τι πρὸς ἐκτέλεσιν ἰδίων σκοπῶν τῆς.

ριον, ὃν δὲν δύνασαι νὰ προσπελάσῃς παρὰ διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ εὐσεβεστάτου, ἐκλαμπροτάτου καὶ ἐντιμοτάτου.

» Ἄλλ' εἶχον μάθει τὸ ἐλάττωμά του καὶ τόσον τὸν ἐκολάκευσα, ὥστε ἐξημερώθη αὐθωρεῖ. Εἶναι ἐξηκοντούτης περίπου καὶ ἡ μοναξία, ἐν ᾗ ζῆ ἐν μέσῳ τῶν ὀρέων, δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν ἀποκτηνώσῃ.

» Ἐξ αὐτοῦ ἔμαθον πληροφορίας, ἃς σὰς μεταδίδω.

» Πρὸ εἴκοσιν καὶ ἐνὸς ἐτῶν ἡ Μαρίνα Στρικόνε ἤλθεν ἐδῶ, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς παιδίον, ὅπερ τότε εἶχεν ἡλικίαν ἐνὸς μόνου μηνός.

» Ἡ γυνὴ αὕτη εἶχεν ἀθλίους τινὰς ἐξ ἀδέλφους, ἐπαγγελομένους τοὺς σαλιτιμπάγκους καὶ τοὺς θηριοτρόφους, περιφερομένους δὲ ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον. Ἐκτὸς τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου φαίνεται ὅτι ἐξήσκουν καὶ ἄλλο ἐπικερδέστερον, τὴν λήστευσιν δηλαδὴ τῶν ὁδοιπόρων, ὅσοι τυχὸν ἐφαίνοντο ἔχοντες καμμίαν οἰκονομίαν.

» Ἡ Μαρίνα ἐνοικίασεν οἰκίσκον πλησίον τοῦ πρεσβυτερίου καὶ ἐξῆ ἐκεῖ ἐκ τινος εἰσοδήματος, ὅπερ ἐλάμβανεν ἐκ Παρισίων.

» Εἶχε φήμην πλουσίας ἐν χωρίῳ, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι ἦσαν πτωχοὶ ὡς τὸν Ἰώβ.

» Πρωίαν τινὰ εὐρέθη νεκρὰ ἐν τῇ κλινῇ τῆς, χωρὶς νὰ γνωστῇ ἐκ τίνος ἀσθενείας ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν. Τὸ παιδίον ἦτο τότε δύο μῶλις ἐτῶν. Οἱ ἐξάδελφοι ἤρπασαν πᾶν ὅ,τι περιεῖχεν ὁ οἰκίσκος καὶ ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν τὸ ἀτυχὲς παιδίον. Ἡ γραῖα τὴν ἐκάλει Ροζίταν. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τῶν ἐξ ἀδέλφων ἦτο κάποιος Ρομύρος Ρόκας.

» Οὗτος εἶχεν ἀνέλθει δις εἰς τὴν νῆσον πρὸ τινῶν ἐτῶν ἄλλ' ἐσχάτως ἐγνώσθη ὅτι ἀπέθανεν ἐκ τίνος τυχαίου συμβάντος. Ἦτο ἐπικινδυνὸς ληστής, μέθυσος καὶ κτηνωδίας παροιμιώδους. Φαντασθῆτε τί θὰ ὑπέφερε τὸ πτωχὸν παιδίον εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! ἐπὶ τέλους τὴν παρέδωκεν ἀντὶ ποσοῦ τινος εἰς τινὰ Μιλανέζον, ὅστις βεβαίως θὰ ἦτο ὁ διδάσκαλος αὐτῆς Ζαθακός. Μετὰ τοῦτο οὐδεὶς ἔμαθε τί ἀπέγεινε.

» Τώρα ἐὰν ὁ Ραβὸς σὰς εἴδωκε τὴν διεύθυνσιν τῆς Μαρίνας Στρικόνε, ἐρωτήσατέ τον καὶ θὰ σὰς εἶπῃ ἂν αὕτη ἦτο ἡ τροφὸς τοῦ τέκνου τῆς συζύγου του καὶ τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ.

» Ἐγὼ ἐμμένω εἰς ὅ,τι εἶπα· καὶ θαυμάζω πῶς τὸ πεπρωμένον δὲν ἔθεσε τὸν Ροζενδάλ ἀπέναντι τοῦ τέκνου του.

» Ὅπως δὴποτε αὕτη κατοικεῖ κατὰ τὴν ὁδὸν Πιγάλ· ἐπισκεφθῆτέ την καὶ πληροφορηθῆτε περὶ πάντων.

» Δεχθῆτε κλ. ΡΟΥΜΠΙΝΩ»

— Ναί, εἶπεν ἡ Μαρία-Εὐαγγελία, θὰ ἐρωτήσω τὸν Ζαθακὸν αὐτὸν καὶ θὰ ἴδωμεν ἡ Ροζίτα αὕτη εἶναι πράγματι ἡ θυγάτηρ τοῦ Ροζενδάλ.

Ἔμεινε σκεπτικὴ ἐπὶ τινὰ ὥραν μετὰ τοὺς δακτύλους αὐτῆς βεβουθισμένους εἰς τὴν πυκνὴν κόμην τῆς, συλλογιζομένη τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ κατασπαράξῃ τὴν καρδίαν τῆς μαρκησίας, ὅτε ἐλαφρὸς θόρυβος ἠκούσθη εἰς τὸν ἐξώστην πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου.

Ἡ Μαρία ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀφῆκε κραυγὴν.

Ἐν τῷ κενῷ τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἔμενεν ἀνοικτόν, ἀνῆρ τις ἴστατο ὄρθιος, μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἀτενεῖς, προσηλωμένους πρὸς αὐτὴν.

Ἦτο ὁ σύζυγός τῆς Ἰωάννης λα Βιλλωδαί.

ΙΕ'

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα δὲν ἐβράδυνε νὰ ὠφελήθῃ τῆς ἀδείας ἣν ἡ κυρία αὐτῆς τῇ ἐχορήγησε, καὶ περιβληθεῖσα μακρὸν μανδύαν καὶ φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς πῆλον ἀπλοῦν διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐξοδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν κιγκλιωτὴν μεγάλην θύραν τοῦ κήπου.

Ἐν τῷ κήπῳ πλῆθος περιπατητῶν ἐδροσίζετο ὑπὸ τὸ αὐτὸ φύλλωμα, ὑφ' ὃ ἐτέρπετο ἄλλοτε ἐκεῖνη, ἣς τὰ χρονικά τῶν ἐρώτων Ἐρρίκου τοῦ Γ' διετήρησαν τὴν ἀνάμνησιν ὑπὸ τὸ δημῶδες ὄνομα τῆς ὠραιᾶς Γαβριέλλης.

Ἡ νύξ διαυγῆς ὡς τὰς νύκτας τῆς ἀνατολῆς, ἤνοιγε τὰς μελανὰς τῆς πτέρυγας, καὶ οἱ σωλῆνες τοῦ φωταερίου ἀνάπτοντες κατὰ διαστήματα, δὲν κατώρθουν νὰ διαλύσωσι τὸ ἡδύ σκιόφως, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου οἱ πηγαινοερχόμενοι περιπατῆται ἐφαίνοντο ὡς φάσματα.

Ἡ Βαρβάρα διὰ τοῦ ἐλαφροῦ βήματός τῆς ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Βελασκέ, καὶ ἐν τῷ ὑποδειχθέντι μέρει, εἶδεν ἄνθρωπον, ὃν ἐκ τοῦ ἀναστήματος ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο ἐκεῖνος ὃν ἐζήτηι.

Τότε ὁ ἐξῆς βραχὺς διάλογος, συνήρθη μεταξύ των :

— Εἶναι μόνη ἡ κυρία σου;

— Ναί εἰς αἴθουσαν ἣτις βλέπει πρὸς τὸν κήπον.

— Καὶ οἱ ὑπηρεταί;

— Οἱ μὲν ἐξῆλθον, οἱ δὲ ἄλλοι εὐρίσκονται εἰς τὸ διαμέρισμά των, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μονσῶ καὶ εἰς τὰ μαγειρεῖα κείμενα εἰς τὰ ὑπόγεια πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος.

— Πόθεν θὰ διέλθω;

— Θὰ σὲ ὀδηγήσω.

Καὶ λαμβάνουσα τὴν χεῖρά του,

— Δὲν πρέπει νὰ με ἴδωσι μετὰ σοῦ, ἐπὶ ἀνάβην ἐκεῖνη, διότι ὅ,τι πράττω εἶναι κἀκιστον· ἄλλ' εἴθε σεῖς ὁ πραγματικὸς αὐθεντὴς μου καὶ πρέπει νὰ σὰς ὑπακούσω. Ἔλθετε.

Καὶ διήλθον ἄμφω τὴν στενωπὸν ἣτις ἔφερε πρὸς τὰς κιγκλιὰς τοῦ μεγάρου.

Τὰ μεγάλα δένδρα, ἅτινα ἐφωτίζοντο ἐξ ἐνὸς ἐκ τοῦ λευκοῦ φωτός τῶν ἀστέρων καὶ ἐξ ἄλλου ἐκ τοῦ χρυσιζόντος φωτός τοῦ φωταερίου, τοὺς ἔκρυπτον ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν πολλῶν.

Ἦκούοντο ἐπὶ τῶν ξυλίων καθισμάτων λέξεις ἀκατάληπτοι, ψυθιριζόμενοι εἰς τὸ οὐδὲ παρὰ νεαροῦ ζεύγους ἐκεῖ που καθημένου ἢ συνήρπαζον νεύματι, ἢ βραχίονα περὶ τὴν ὀσφύν νέας γυναικὸς δεκνύοντα τὸ εἶδος τῆς συνομιλίας, ἣτις ἐλάμβανεν ἐκεῖ χώραν.

Καθόσον ἐπιλησίζον τὰς ἄκρας τοῦ μεγάρου τοῦ τοποθετημένου περὶ τὸν μαγικὸν ἐκεῖνον κήπον, ἀπεμονοῦντο καὶ δὲν ἐβράδυνον νὰ εὐρεθῶσι μόνον, ὅπισθεν δὲ τοῦ ἐκ

φύλλων παραπετάσματος, ὅπερ τοὺς ἔκρυπτε κατὰ τὸ ἡμῖς, ἀντίκρουσαν τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης ἐνθα ἡ κρεολὸς ἤγρύπνει.

Ἡ Βαρβάρα ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου αὐτῆς καὶ τῷ εἶπεν·

— Ἐκεῖ εἶναι.

Ἐβάδισαν βήματὰ τινὰ ἀκόμη ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν, εἶτα ἡ Βαρβάρα ὤθησε τὴν μικρὰν θύραν καὶ δεκνύουσα τὸν ἐξώστην εἰς τὸν Ἰωάννην λα Βιλλωδαί·

— Ὑπάρχει ἐκεῖ πού εἰς τὴν γωνίαν, τῷ εἶπεν, ἔδρα τις· εἰσέλθετε ἀθουρῶως καὶ διασκελίσατε τὸν ἐξώστην.

Τὸν ἐκύτταξε τότε διὰ βλέμματός τόνον ἰκετευτικῶς, ὥστε ἐκεῖνος τὴν ἠννόησεν.

— Μὴ φοβῆσαι, τῇ εἶπεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἤκουσεν ἡ κρεολὸς τὸν ἐλαφρὸν θόρυβον ὅστις τὴν ἐτάραξεν.

Ὁ Ἰωάννης λα Βιλλωδαί ἐπόμενος τῇ συμβουλῇ τῆς ὑπηρετρίας, ἤρπασε δι' ἐνὸς μόνου κινήματος τοὺς γύρους τοῦ μαρμαρίνου κιγκλιώματος τοῦ ἐξώστου.

Ὅταν ἐγνώρισεν τὸν σύζυγόν τῆς ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἐθουρήθη ἐπὶ τινὰ στιγμὴν, ἄλλ' ἦτο γενναία.

Ἀνέλαβε τάχιστα τὴν ψυχραιμίαν τῆς.

Ἔσυρε τὸ συρτάριον τῆς τραπέζης πρὸ τῆς ὁποίας ἐκάθητο, ἔλαβεν ἐκεῖθεν πολυκροτον καὶ τὸ ἔθεσεν ἐπ' αὐτῆς καὶ πλησίον τῆς χεῖρός τῆς.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΤΟΝΥ

Η ΓΕΙΤΩΝ

Διήγημα FÉLIX FRANK

Α'

Συννητήθησαν διὰ πρώτην φοράν ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Λουξεμβούργου κατὰ μῆνα Μάϊου ὑπὸ τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄσματα τῶν πτηνῶν.

Ποῖος Παρισίνος, ποῖος ταξειδιώτης δὲ ἠγάπησε τὴν γωνίαν ταύτην, τὴν πρασίνην καὶ ἀνθισμένην, μετὰ ὠραῖά τῆς ἀρώματα τὰ ὁποῖα ὑπενθυμίζουσι τὴν ἐξοχὴν;

Πόσοι ἔρωτες δὲν ἤρρισαν ἐκεῖ μεταξὺ γριζέττας, ἣτις περιεπάτει ἀναπνεύουσα τὴν πραινὴν ὀρόσον, καὶ σπουδαστοῦ, ὅστις ἐρρέμβαζε μετὰ τὸ βιβλίον ἀνοικτόν εἰς τὰς χεῖρας ἀποφεύγων νὰ ρίψῃ τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ Βέρθα ἦτο δεκαοκταετής τότε, μετὰ ὀφθαλμούς κυανούς, μετὰ κόμην ξανθόχρουν, μετὰ θελκτικὸν μειδιάμα, τὸ ὁποῖον ἄφηνε νὰ φαίνεται διπλῆ σειρά μικρῶν μαργαριτῶν.

Ἰούλιος ἦτο νεανίας εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν ζωηρός, εὐφυής, μετὰ εὐρὺ μέτωπον, μετὰ μαρμαρίνους ὀφθαλμούς, μετὰ κόμην καστανόχρουν. Ἀντίθεσις χαρακτηριστικῶν. Καὶ μή ποτε δὲν εἶναι νόμος τῆς φύσεως οἱ μελαγχροῖνοι νὰ ἀγαπῶσι τὰς ξανθὰς καὶ οἱ ξανθοὶ νὰ ἀγαπῶνται ἀπὸ τὰς μελαγχροῖνας;

Ἐκεῖνος τὴν ἠγάπα περιπαθῶς. Καθ' ἑκάστην σχεδὸν συννητῶντο μετ' ἀπεριγρῆτου χαράς. Ἐπὶ τοῦ ἀγαπημένου θρανίου τῶν, εἰς τὸ βάθος δένδρστοιχίας, τὴν ὁποῖαν

ἀπηξίου τὸ πλῆθος τῶν περιπατητῶν, ὁ Ἰούλιος συνδιελέγετο μετὰ τῆς Βέρθας του, τῇ ὁμίλει χαμηλοφώνως περὶ ἔρωτος, περὶ βασιάνων, περὶ ἐλπίδων! Ἡ Βέρθα ἤκουεν, ἐγγελα, ἀπῆντα χάριεντιζομένη, τῷ ἔρριπτεν βλέμμα περιπαθῆς ἢ εἰρωνικόν. Πάλιν ὁ Ἰούλιος ἐξηκολούθει τὴν ρητορίαν του, παρεπνεύετο διὰ τὴν σκληρότητά της, παρεκάλει, ἰκέτευε, παρεφέρετο, ἀλλ' ἡ Βέρθα, καθισταμένη σοβαρά, ἠγείρετο λέγουσα:

— Χαῖρε, κύριε Ἰούλιε.

Τὴν ἐκράτει ἐκ τῆς ἐσθῆτος, προσεπάθει ἀκόμη νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίστασιν της. Ἐκείνη τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, τῷ ἀπηγόρευε πάντοτε νὰ τὴν ἀκολουθῇ καὶ ἡλάττου τὴν σκληρότητα τῆς ἀρνήσεώς της μετὰ τὸν γλυκὺν καὶ μαγευτικὸν τόνον, διὰ τοῦ ὁποίου προέφερε τὰς ἀπλάξ ταύτας λέξεις:

— Καλὴν ἐντάξιμον, Ἰούλιε!

Καὶ ταχέως ἐξηφανίζετο ὡς ἀστραπὴ καὶ ὁ Ἰούλιος ἔμμενε στιγμὰς τινας ἀκίνητος, νομίζων, ὅτι ἐβλεπεν ἐνώπιόν του τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸν λευκὸν πῖλον τῆς ὄραπέτιδος, ἧτις ἦτο ἤδη πολὺ μακρὰν.

— Μὲ περιπαίζει, ἐκραύγαζεν αἰφνης καταλαμβανόμενος ὑπὸ πείσματος παραφόρου, ἀλλὰ θὰ ἴδωμεν ἐὰν θὰ κατορθώσῃ ἄλλοτε νὰ μοῦ ξεφύγῃ, καθὼς σήμερον.

Τὴν ἐπομένῃν συνηντῶντο, ἀλλὰ παράφρων ἐκ τοῦ ἔρωτος, δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ, δὲν ἀπεφάσιζε νὰ παραβιάσῃ τὴν αὐστηρὰν ἀπόφασιν τῆς ὠραίας του Βέρθας, φοβούμενος μήπως τὴν ἀπολέσῃ διὰ παντός.

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν παρεφέρετο περισσότερο ὁ ἔρωτος του, κατὰ τὸ φαινόμενον συγκρατούμενος, ἀνεστάτου ἤδη τὸ λογικόν του. Τί ἤθελε λοιπὸν ἡ Βέρθα; Ἄν τὸν ἠγάπα, πρὸς τί ἢ ἀκατανίκητος αὐτὴ ἀντίστασις; Ἄν δὲν τὸν ἠγάπα πρὸς τί τότε ἤρχετο; Ἄν δὲν ἀπέκρουε τὸν ἔρωτα τοῦ Ἰουλίου, ἐὰν ἀνταπεκρίνετο εἰς αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ τῆς καρδίας, διὰ τοῦ μειδιάματος, πρὸς τί ἐδίσταζε καὶ ἐφοβεῖτο; Ὑπὸ τὰ δένδρα καὶ τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν κατὰ τὴν ἀνοιξιν ὅταν τις ἔχει ἡλικίαν εἴκοσι τεσσαρῶν ἐτῶν ὁμιλεῖ περὶ ἔρωτος εἰς κόρην περιπαθῆ δέκα ὑπὸ ἀριθμοῦσαν Μαίους καὶ ἀγαπάται ὑπ' αὐτῆς, ἢ ζωὴ εἶνε τὸσον οὐσκολως; Πρέπει αὐτὴ νὰ ἀνθίσταται εἰς ἐρωτικὸς ἀσπασμούς καὶ εἰς τί ὠφελεῖ νὰ εἶνε τις νέος, ὅταν δὲν ἀγαπάται καὶ δὲν ἀγαπᾷ, ὅταν δὲν ἀπολαύῃ τῆς νεότητος;...

Ὁ Ἰούλιος ἐσκέπτετο ὅλα αὐτὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἐψιθύριζεν: «Οἱ κυανοὶ σου ὀφθαλμοί, ἀγαπητῆ μου Βέρθα, καὶ τὸ γλυκὺ σου τὸ μειδιάμα, πότε θὰ μοὶ ἀνήκουσιν;» Ὁ Ἰούλιος ἦτο πλούσιος, εἶχε γονεῖς πολὺ πλουσίους, τοῦτέστι ἐκέκτητο τὸ μέσον νὰ ἐμβαθύνῃ, ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ δικαίου ἢ τῆς ἱατρικῆς, ἀφ' οὗ ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις ἦτο κύριος τῶν πράξεων του ἐν πόλει, καθὼς οἱ Παρίσιοι. Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἠγάπησε τὴν Βέρθαν, ὁ Ἰούλιος ἀπέφυγε τοὺς συμφοιτητάς του καὶ ἐπεδίωκε τὴν ἐρημίαν μετὰ τῆς μανίης ἐκείνης, μεθ' ἧς ἄλλοτε ἐπέζητει τὴν τύρβην. Ὀνειροπόλει, αὐτός, ὅστις οὐδέποτε ὠνειροπόλησε, καὶ συνέθετε στίχους δι' αὐτὴν, αὐτός, ὅστις οὐδέποτε ὑπῆρξε ποιητής! Ἡ Βέρθα ἦτο εὐτυχὴς ἀναγι-

νώσκουσα τὰ ποιήματά του καὶ τὸν ἠγάπα, ὅσον δύναται κόρη, ἀθῶα ὡς ἐκείνη, νὰ ἀγαπήσῃ περισσότερο. Ὡ! πόσον ἡ καρδία της ἐκτύπα, πόσον ἠρυθρία ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ αἰδημοσύνης, ὡσάκις τὸν ἐβλεπε νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος της κατοπινὴ νὰ πλησιάζῃ καὶ νὰ λαμβάνῃ τὴν χεῖρά της, ἵνα τὴν κρατήσῃ ἐπὶ πολὺ αἰχμάλωτον! Ἡ λεπτοκαμωμένη ἐκείνη χεὶρ μετὰ τοὺς μικροὺς δακτύλους δὲν ἦτο χεὶρ ἐργατίδος! Πόσαι διακεκριμέναι νεανίδες θὰ τὴν ἐζήλευον!

Ἐπροχώρησα, χωρὶς νὰ σὰς εἶπω, πῶς ἔζη ἡ Βέρθα. Δὲν ἐχειρίζετο τὴν βελόνην, ἀλλὰ τὸν χρωστήρα ἐξέπνευε διαφόρους ζωγραφίας ἐπὶ τῶν ριπιδίων καὶ ἐπειδὴ εἶχε καλαισθησίαν καὶ ἰκανότητα, ἐκέρδιζε τὰ πρὸς τὸν ζῆν.

Ἀποσυρμένη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὡς πτηνὸν ἐν τῇ φωλεῇ του, ἐζήρχετο μόνον δι' ὑποθέσεις καὶ διὰ τὸν Ἰούλιόν της, τὸν ὁποῖον συνήντα τὴν πρῶϊαν εἰς τὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου. Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας εἰργάζετο: τὰ ἄνθη, τὰ δεινύλλια, τὰ φανταστικὰ πτηνὰ ἐζωγραφίζοντο ὑπὸ τὴν χεῖρά της, ὡσεὶ ζῶντα, ὡσεὶ ἐκ θαύματος ἀναφανιόμενα. Ὁ Ἰούλιος δὲν τῇ εἶπεν οὔτε λέξιν περὶ τοῦ εἶδους τῆς ἐργασίας της, φοβούμενος, μήπως τὴν δυσαρστήσῃ. Ἄλλως τε, νῦν χαριστεῖτο βλέπων, ὅτι ἡ Βέρθα δὲν ἦτο οὔτε τυχαία ἐρωμένη, οὔτε κόρη ἀπὸ τὰς πτωχὰς ἐκείνας, αἰτινες, ὑπέικουσαι εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς πενίας, παραδίδονται εἰς τὴν πρῶτην ἀπόπειραν. Θὰ τὴν ἐσέθετο τόσον, ἂν αὐτὴ δὲν ἀνθίστατο; Ὑπάρχουσι πολλοὶ ἄνδρες ἰκανοὶ νὰ μὴ καταχρασθῶσι τὰς περιστάσεις κατὰ τῆς τιμῆς γυναικός, ἧτις ἀρνεῖται νὰ παραδοθῇ μὴ θέλουσα νὰ γείνη ἐρωμένη των, ὅπως καταστῇ κατ' ἐπὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀηδίας ἢ τῆς αὐδωφροσύνης των.

Μείνασα ὀρφανὴ ἐνωρίς ἡ Βέρθα, ἐμεγάλωσεν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν γηραιᾶς θείας, ἧτις ἐπρονόησε νὰ μεταφυτεύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἀνεψιάς της ὅλα τὰ χαρίσματα, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκείνη περιεκοσμεῖτο. Ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους ἀνατραφεῖσα ἡ Βέρθα ἦτο ἐπόμενον νὰ παραγάγῃ ἐντύπωσιν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Ἰουλίου. Διότι κατ' ἀρχὰς μὲν αἰσθημα ἀπὸ τὰ συνήθη τὸν ἔφερεν ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτῆς, ἀλλ' ὅτε παρετήρησεν, ὅτι ἡ Βέρθα ἦτο τεθωρακισμένη διὰ πραγματικῆς ἀρετῆς καὶ ὅτι ἐνόησε νὰ ἀγαπήσῃ, ὡς ἀγαπῶσιν αἱ ἐντιμοὶ κόραι, τὸ αἰσθημα ἢ μάλλον τὸ πείσμα, ὅπερ κατ' ἀρχὰς τὸν παρέσυρε, μετεβλήθη εἰς ἔρωτα ζῶηρον καὶ περιπαθῆ.

Ἡμέραν τινα, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου, χεὶρ ἠγγίσε τὸν βραχίονά του καὶ φωνὴ γυναικὸς τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς:

— Καλὴν ἡμέραν, ἀγαπητέ μου, πῶς πηγαίνουν οἱ ἔρωτες;

Ὁ Ἰούλιος ἐσκήρτησε. Γυνή, ἡλικίας περὶ τοῦ εἴκοσι πέντε ἐτῶν, μετὰ κόμην καὶ μετὰ ὀφθαλμοὺς μέλαινας, μετὰ τὸ ὕψος θρασοῦ καὶ ὀργίλον, εἶχε σταματήσῃ πλησίον του.

— Ἄ! εἶσαι σύ, Βαλερία, εἶπε προσπαθῶν νὰ συνέλθῃ καὶ ψελλίζων: Καλὴν ἡμέραν.

— Naί, ἀγαπητέ μου, εἶμαι ἐγώ! Καθὼς φαίνεται, προτιμάτε τώρα τοὺς πρωϊνοὺς περιπάτους ἀπὸ τοὺς νυκτερινούς;

— Κάμνει τόσον ὠραῖον καιρὸν, ἀπῆντησεν ὁ Ἰούλιος, κατ' ὀλίγον συνερχόμενος εἰς ἑαυτόν.

— Καθὼς βλέπω, στενοχωρεῖσθε μαζί μου, διότι εἶμαι παλαιὰ ἐρωμένη σας, δὲν ἔχει οὕτως;

— Βαλερία! Βαλερία! δι' ὄνομα Θεοῦ, ὅχι παράπονα ἐν μέσῳ τοῦ πλῆθους.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν ἐνόησε νὰ σιωπήσῃ,

— Τότε ἀπέρχομαι, εἶπεν ὁ Ἰούλιος κάτωχος ἐκ τῆς ὀργῆς. Διὰ τῆς βίας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶσαι ἐρωμένη μου.

Καὶ ἀπεμακρυνθῆ ἀπ' αὐτῆς ὀλίγα βήματα. Ἡ Βαλερία τὸν ἠκολούθησε καὶ χαμηλώνουσα τὴν φωνήν:

— Ἡσυχασε, Ἰούλιε, εἶπε. Δὲν θὰ εἶπω πλέον ἀνοησίας... Ἰδοὺ... εἶμαι ἡσυχος... Μόνον, ὅταν εἶδα τὴν νεὰν ἐρωμένην σου, ἐκείνην τὴν κοῦκλαν ἀπὸ κερί, χάριν τῆς ὁποίας με ἐγκατέλιπες, ἐνόμισα, ὅτι θὰ ἀπέθνησκον ἀπὸ τὴν λύπην μου! Τὴν μισῶ! Naί, ἠθέλησα νὰ σοῦ εἶπω ἀκόμη μίαν φοράν, ὅτι σ' ἀγαπῶ, ὅτι σοὶ ἀνήκω καὶ ὅτι δὲν εἶχες δίκαιον νὰ με ἀφήσῃς χάριν αὐτοῦ τοῦ πλάσματος. Μήπως αὐτὴ θὰ σ' ἀγαπήσῃ περισσότερο ἀπὸ ἐμέ;

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ, ἐκραύγασεν ὁ Ἰούλιος ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Διατί με κατασκοπεύεις; Ἄν με ἠγάπας, ἂν μ' ἀγάπας ἀκόμη, καθὼς ἰσχυρίζεσαι, μὴ μ' ἐνοχλήσῃς μετὰ τὰς ἀνοησίας σου. Εἶνε γελοῖον, εἶνε φοβερόν! Μήπως εἶμαι σκλάβος σου; Εἶμαι ἐλεύθερος νὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ἀρέσει. Καὶ ἔπειτα, πόθεν γνωρίζεις, ὅτι ἔχω ἄλλην ἐρωμένην; Ποῦ τὴν εἶδες;

— Ἐκεῖ... περιμένει κάποιον, σέ, σέ.

Καὶ ἡ Βαλερία ἐδείκνυε διὰ τῆς χειρὸς τὴν δειροστοιχίαν, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο ἡ θέσις τῶν συνεντευξέων.

— Ἐ, λοιπὸν, ναί! με περιμένει ἐκεῖ κόρη, ἧτις δὲν εἶνε, ὅπως νομίζετε δεσποινὶς Βαλερία. Πηγαίνω νὰ τὴν συναντήσω καὶ σὰς ἀπαγορεύω, προσέξατε καλὰ, σὰς ἀπαγορεύω νὰ τὴν πλησιάσετε ἢ νὰ τὴν ὑβρίσετε, διότι εἶνε ἀξία σεβασμοῦ καὶ τὴν σέβομαι. Χαῖρε.

— Καλὰ! εἶπεν ἡ Βαλερία κατηφῆς, μετὰ τὴν χεῖλη συνεσιγμένη. Χαῖρε! Μὴ στενοχωρηθῆτε! Δὲν θὰ σὰς στενοχωρήσω πλέον... ἀγαπάτε τὴν κόρην αὐτὴν, ἧτις σὰς ἀρμόζει, ἧτις εἶνε ἀξία σεβασμοῦ!

[Ἐπεται συνέχεια].

ΚΑΝΕΤ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Θ. ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ

δικηγόρος παρὰ τῷ Ἄρειῳ Πάγῳ καὶ τοῖς λοιποῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.

Διεύθυνσις Γραφεῖου:

Ὁδὸς Πινακωτῶν, ἀριθ. 10.

ἀπέναντι τῆς μεγάλης οἰκίας Σχλῆμαν, ὁδὸς Πανεπιστημίου.



ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθρινθώδους ἐκτάσεως κατὰστημα εὐρίσκεται πλούτος σκευῶν ὑελουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ιδιοκτῆτος τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατὰστημα του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατὰστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπιουσίση ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο με κομψά, εὐθηρὰ καὶ ὠραία σκευὴ καὶ πρόσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐρθασαν ἀλεξίνεμα κηροπήγια δι' ἐπαύλειαν.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρισμέναι.

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ἐξόχου ποιότητος τῆς κυρίας ΒΙΣΒΑΡΔΗ πωλεῖται εἰς πακέτα ἐσφραγισμένα πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστον, ἐν τῷ παρὰ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας Κ ο υ ρ ε ἰ ῶ Π. ΜΕΛΙΣΣΙΩΤΟΥ καὶ τῷ παρὰ τὴν Καρναρικῆν Κατὰστηματι Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ, καὶ εἰς τὸ Ἐμπορικὸν Κατὰστημα ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΕΛΙΜΕΖΗ, ὁδὸς Σταδίου παρὰ τὰ Χανταῖα ἀπέναντι τῆς μεγάλης οἰκίας Καρταντζόγλου.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὀ. ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βυρῶν, Ζαμάικα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτά τὴν ὀκάν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήνη	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ	
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ	Λεχαινὰ	(ἄφ. —	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	(ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	ἀν. —	8.55	5.24	6.40π	
Ἀγῖον	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—	Πάτραι	(ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ	
Πάτραι	(ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Ἀγῖον	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	(ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35	
Λεχαινὰ	(ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	Ἀκράτα	ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	(ἄφ. 1.05	3.55	—	9.00	—
Πύργος	(ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Κόρινθος	ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	» 8.45	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	4.25	Ἄργος	» 9.25	1.20
Τρίπολις	» 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	5.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	5.57	8.15	—	4.50

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, παρὰ τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων.
Χάρτης τυπογραφικῶς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μί. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

Ὁ Θεσαυρὸς τοῦ Φιλιππῶντος ἢ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀνατυπωθέντων τῶν ἐξαντηθέντων φύλλων ἐκτίθενται πρὸς πώλησιν πλήρεις σειραὶ τῆς **ΕΒΔΟΜΑΣ** τοῦ κ. Δαμβέργη ἀπὸ τοῦ 1887 — 1892 (Ἰουλίου) ἐκ **3500** μεγάλων σελίδων καὶ τόμων 6, ὃν ἕκαστος τιμᾶται:

Τοῦ 1887δρ. 5	} δρ. 42
Τοῦ 1888 — 1891 ἀνά δρ. 8	δρ. 32	
Τοῦ 1892 (ἐξάμ.)δρ. 5	

Ἄπαντες δι' ὁμοῦ δραχμᾶς 35
(Ταχυδρομικὰ: ἐπαρχιῶν δρ. 1.50, ἐξωτερικῶν δρ. 7. Κατὰ τόμον ἀναλόγως).
Εἰς τοὺς τόμους τούτους, ἀποτελοῦντας ὀλόκληρον βιβλιοθήκην καὶ κάτοπτρον ἐξαιρέτου φιλολογικῆς ζωῆς, περιέχονται:
15 πλήρη λαμπρὰ μυθιστορήματα
250 διηγήματα τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων
300 ποιήματα ὄλων τῶν ποιητῶν μας.
Μελέται φιλογιστικῆς, Ἱστορικῆς, Καλογιστικῆς, Κριτικῆς, καὶ ἐν γένει ἀβρα ποικίλα καὶ ἐνδιαφέροντα πᾶσαν τάξιν ἀναγνωστῶν περὶ τὰ **1500**.
(Ἐκαστον φυλλάδιον ἰδιαιτέρως λ. 40).

ΣΤΑΡΟΙ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

γλυκύτατοι ἐκομίσθησαν εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τὸ **ΛΑΡΡΙΟΝ**, Ἰωάννου Κοσμοπούλου, παρὰ τὸν αἰδηροδρομικὸν σταθμὸν Λαυρίου.

εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΗΒΗ

Πλατεῖα Ὀμονοίας, Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ



Αἰδοσκαλίνα δωρεάν.

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

Ἐπισκευὴ δωρεάν.